

IMAGINES SANCTORVM ORD. S. BENEDICTI

Tabellis æreis expressæ cum eulogiis ex eorumdem vitis:

AVCTORE

R. P. F. Carolo Stengelio eiusd. Ord. Mon. SS. Vdalrici & Afræ Aug. Vind. Professo.

M. DC. XXV.



SVBIECIT REGNA.



VICIT HÆRESES.



CONVERTIT GENTES.



PENETR. INFERIORA TERRÆ



CONSTRVXIT ECCLESIAS.



MARTYRII PALMĀ ꝒMERVIT

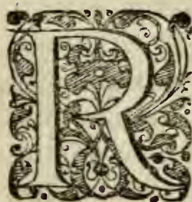


FVNDAVIT ACADEMIAS

REVERENDISSIMIS, NOBILIBVS, ET AMPLISSIMIS IN CHRISTO PATRIBVS AC DOMINIS, MONAsteriorum Ord. S. Benedicti in Austria, nec non Finitimis Styria & Carinthia.

DD. ABBATIBVS.

F. CAROLVS STENGELIVS F. P.



Efert ex Euhemero Firmianus Lactantius *lib. 1. de falsa Relig. c. 22.* (REVERENDISSIMI, NOBILES & AMPLISSIMI PRÆSVLES) Iouem cum terras circuiret, in quamcumq; regionem venerat, reges principesve populorum hospitio sibi & amicitia copulauisse; & cum à quoque digrederetur, impetrasse fanum hospitis sui nomine; *quasi ita posset amicitiæ, & fœderis memoriâ conseruari. Sic constituta sunt*, inquit Lactantius, *templa Ioui Atabyrio, Ioui Labrudeo. Atabyrius enim & Labrudeus hospites eius, atq; adiutores in bello fuerunt.*

runt.

runt. Item Ioui Laprio, Ioui Molioni, Ioui Cassio, & quæ sunt in eundem modum. Et paulò pòst. *Hoc modo religionem cultus sui per orbem terræ Iupiter seminauit, & exemplum cæteris ad imitandum dedit.*

Multò sanctiore exemplo Magnus ille Ordinis Nostri Conditor BENEDICTVS cùm adhuc inter mortales æuum ageret, plurimos in regulæ vitæque suæ societatem traxit, nec ab illis vnquam digressus est, quin præclaram hospitii fæderisque sui memoriam post se relinqueret. Passim illius nomine & auctoritate templa, passim Monasteria erigebantur. Quæ tanto illi honorificentiora erant, quanto minus ea sibi ambiuit. Neque enim sibi ipsi inde nomen quæsiuit, vt Iupiter ille, sed seruis Numinis ædes constitui, cultui Numinis templa voluit creari, vt & homines essent, qui Numen impensius celebrarent, & loca forent quibus Numen impensiùs celebraretur. Itaque cum ipso Dei cultu nominis sui memoriam vel inuitus propagauit. Nequaquam tamen & Deo inuito. Qui amicos suos *nimis* vult esse *honoratos*.

Quare quod in BENEDICTO fecit, idem executus est & in imitatoribus BENEDICTI; quorum historias & præclara facinora voluit perpetuò versari ante oculos posterorum.

Ego igitur vt & ipse non modò BENEDICTI, sed etiam BENEDICTINORVM vestigia tanto alacriùs sectarer, & alios ad idem præstandum, pro modulo meo, incenderem, id vnum ferè à multis iam annis operam dedi; vt eorum nomen atque laudes ab obliuione vindicarem. Et quoniam magna volumina, velut magna quædam templa, tantillo ingenii doctrinæque meæ ære exædificare non possum, paruos saltem libellos veluti sacella quædam extruo, quibus tantorum luminum fulgores si non planè perspici, saltem de radiis suis cognosci possunt. Et quis scit an non his ipsis id efficiam, quod fortasse illis non impetrarem? Sæpe opusculis maior inest gratia, quam operibus. Multi gratæ se breuitati permittunt, quos molesta prolixitas fatigauisset.

Inter

Inter hæc ergò talia mea opuſcula, & iſta Sanctorum noſtrorum Elogia Imaginibus atque iconiſmis eorundem addita ſunto. Pauca, fateor, & quæ de millibus, quæ iam collecta in ſcriniis meis lucem exſpectant, vix prægustum aliquem dent: ſed tamen vel idcircò non contemnenda, primò quia illorum ſunt, qui meruerunt, elogia: ſecundò, quia aliorum præclara exempla. Et, ni fallor, hoc ipſum monet Apoſtolus dum ait, *Heb.* 13. *Mementote præpoſitorum veſtrorum, qui vobis locuti ſunt verbum Dei: quorum intuentes exitum conuerſationis, imitamini fidem.* Ob hanc ipſam cauſſam Romanis olim profuit imagines proauorum in bibliothecis, veteres ceras in atriis collocare,

——— pictoſq; oſtendere vultus
Maiorum, & ſtantes in curribus Æmilianos;
Et Curios iam dimidios, humeroſq; minorem
Coruinum; & Galbam auriculis naſoq; minorem

denique ——— *multâ deducere virgâ*
Fumoſos Equitũ cum Dictatore magiſtros, inquit Iuuenalis Sat. 8

ne ſcilicet coram Lepidis, Paullis, Coſſis, vel Druſis malè viueretur. Itaque par eſt, vt & nos *Laudemus viros glorioſos & parentes noſtros in generatione ſua. Eccleſ.* 44. Inueniemus nõ ſolùm ſanctos ipſa antiquitate ſua venerandos, ſed etiam *in curribus* & acie *ſtantes* Æmilianos, ſed *Curios iam dimidios*, ſed auriculis, aliiſq; membris carentes Martyres; *qui per fidem vicerunt regna, operati ſunt iuſtitiam, adepti ſunt repromiſſiones, obturauerunt ora leonum, extinxerunt impetum ignis, effugerunt aciem gladii, conualuerunt de infirmitate, fortes facti ſunt in bello, caſtra verterunt exterorum; acceperunt mulieres de reſurrectione mortuos ſuos. Alij autem diſtenti ſunt, non ſuſcipientes redemtionem, vt meliorem inuenirent reſurrectionem. Alij vero ludibria & verbera experti, inſuper & vincula & carceres: lapidati ſunt, ſecti ſunt, tentati ſunt, in occiſione gladii mortui ſunt, circumierunt in melotis, in pellibus caprinis, egentes, anguſtiati*

 ſtiati

*ſtiati, afflicti: quibus dignus non erat mundus: in ſolitudinibus errantes, in montibus & ſpeluncis, & cauernis terræ. Hebr.*11.

Hos tales imaginibus, immò imitatione, immò Vobis (REVERENDISSIMI PRÆSVLES) dignos eſſe cùm non dubitarem, animum appuli ad eos non ſolùm Encomiis, aut ſaltem breuibus Elogiis, iconiſmiſque exornandos, ſed etiam Vobis, *qui ſtatis in atriis domus Domini* proponendis, dedicandiſque. Et vel idcircò maximè, quia nemo eos dignius aſpicit, quam qui imitatur. Porrò Vos eorum imitatores eſſe, non eſt quòd multis oſtendam. Teſtatur id inferior, ſuperiorque Auſtria. Teſtatur totus Styriæ Carinthiæque tractus. Teſtantur variæ Academiæ in quibus & ipſi vſque ad ſummos Theologiæ apices aſcendiſtis, & Religioſos Veſtros tanta adhuc curâ ad omnem eruditionem enutritis. Teſtantur id & honores Theologici, ad quos multi Veſtrum ſunt promoti. Scilicet non ſatis fuit, Vos didiciſſe. Ita didiciſtis, vt & ipſi Doctores eſſe poſſetis. Teſtantur ipſa Prouinciarum comitia; teſtantur Cæſarum Regumque concilia. Neque enim Conſiliarii tantum optimi, ſed optimorum etiam conſiliorum Præſides eſtis. Teſtantur denique tot florentiſſima Cænobia, & florentiſſimi Cænobiorum Religioſi, qui Veſtrâ prudentiâ, eruditione, pietate; ad hunc florem, ad hanc eruditionem, ad iſtam pietatem peruenerunt. Quæ omnia, ac plura alia teſtantur, Vos maiorum noſtrorum & illuſtres imitatores eſſe, & tales in terris viuere, vt & ipſi mereamini inter eos cum Elogiis reponi, quorum alii ſint imitatores. Valete, & opellam meam Vobis acceptam eſſe ſinite. Auguſtæ Vind. Cal. Ian. anni Sacri Iubilæi MDCXXV.

FACVL-

FACVLTAS.

Imagines & Eulogia Sanctorum Ordinis S. Benedicti R. P. Fr. Caroli Stengelii in publicum dari permitto.

PETRVS Episcopus Adramyttenus Suffraganeus & Vicarius Augustanus.

I. IANVA-



Anct. Odilo Aruerniæ oriundus ex Clerico Briuatensi Monachum professus in Cluniacensi Cænobio, post Maiolum sanctum Abbatem Cluniacensem, qui in Cluniaco magnum sui apud posteros vitâ & miraculis exemplum reliquit; præficitur ipsi Cœnobio; quod per annos LVI. miro religionis feruore rexit, & prouexit. Qui egregia & maximâ pietate insignis non solùm vitæ exemplis, sed miraculis in vitâ suâ claruit. Qui cùm reprehenderetur quod in peccantes minùs durior justo esse videretur, *Si damnandus sum*, inquit, *malo damnari de misericordia, quam de duritiâ.* Erga beatissimam Dei genitricem Mariam ardentissimâ deuotione flagrabat, ita vt constitutus in choro psallentium, cùm ad illum veniretur ex modulantium alternatione versiculum: *Tu ad liberandum suscepturus hominem, non horruisti Virginis vterum*, in terram se repentè prosterneret, sicq; per corpus ostenderet, quibus desiderij cœlestis in mente facibus æstuaret.

Commemorationem omnium defunctorum post festum omnium Sanctorum in Burgundiâ primùm adinuenit & instituit. Quod quidem sanctum institutum ad omnes Ecclesias Ioannes XVI. Pontifex obseruandum transmisit & approbauit. Is anno incarnationis MXLVIII. nocte circumcisionis beatum spiritum reddidit Deo. *Ex vita per B. Pet. Dam.*



S. ODILO ABBAS ORD. S. BEN.
Hic primus Comemorationem omnium fidelium defunctorum prima die post festum omnium SS. in suis monasteriys fieri præcepit, quem ritum postea uniuersalis Ecclesia recipiens comprobauit.
Obiyt Cal. Ian. A.C. cIↃXLVIII. *W.Kilian. f.*

S. ADALARDVS regio genere natus, & Bernardi fratris Pipini regis Franciæ filius, rebus huius seculi ſpretis atq; contemptis, vigeſimo ætatis anno fit monachus: de quo illud legitur, quòd quotidie bis ſaltem, mane ac veſperi, ſua alienaq; peccata, profuſis vberrimè lachrymis, deploraret. Abbas autem S. PETRI *Corbeiæ* in Galliâ creatus, ita omni virtute floruit, vt Antonij ſanctiſſimi Abbatis nomine, illum aliqui appellarent. Conſtruxit etiam aliud Cœnobium *Corbeiæ* nomine, in Saxoniâ, ſupra littus Wiſiræ fluminis, in honorem S. VITI Martyris anno Domini DCCCXXII.

Tandem meritorum magnitudine cumulatus, ætate in Religionis ſtudio actâ, animam DEO reddidit IV. Non. Ian. circa annum CHRISTI DCCCXXXVI. Sepulchro additum hoc Epitaphium.

Hic jacet eximius meritis venerabilis Abba,
Noſter ADELHARDVS, dignus honore ſenex.
Regia proſapies, Paradiſi jure colonus,
Vir charitate probus, moribus, atq; fide.
Quem dum ſub titulo recolis tu quiſq; viator,
Cerne quid es, quid eris, mors quia cuncta rapit.
Nam poſt octauas Domini hic carne ſolutus
Succedente die aſtra petiuit ouans.

Ex vita ap. Sur.

S. ADAL-



S. ADELARDVS ABBAS ORD. S. BENEDICTI.
DONO LACRIMARVM CLARVS.
Cæsaris & Regum quondam præclarus in aulâ,
Abbas Corbeiæ post ADELARDVS *erat.*
DM

S. Mavrvs patriâ Romanus, ex clarissimo Senatorum genere ortus, patre Æquitio, matre verò Iuliâ, cùm adhuc puer duodecim esset annorum, Deo & sancto Benedicto oblatus, breui tantùm diuina gratiâ profecit, vt ipsi Magistro admirationi esset: qui illum sæpè, veluti regularis obseruantiæ, & virtutum omnium specimen, ceteris discipulis ad imitandum proponebat Cuius adhuc adolescentis, illud admirabilis obedientiæ exemplum à Sancto Gregorio Papâ commemoratur. Nam cùm Placidus monachus in lacum prolapsus, aquarum impetu raperetur, sancti patris iussu accurrens Maurus, & super aquas incedens, socium capillis apprehensum ad terram attraxit. Continentiæ tantæ fuit, vt per Quadragesimam bis tantum in hebdomadâ, & quidem parcissimè cibum sumeret. Somnum stando, vel cum nimia eum lassitudo compulisset, sedendo, super aggestum calcis & sabuli strato cilicio, capiebat. Missus in Galliam ab eodem sancto Benedicto, celebri Monasterio extructo, cui annos quadraginta præfuit, monasticam disciplinam mirificè propagauit.

Deniq; sanctitate & innumeris clarus miraculis, migrauit in cælum, cum in religione annos LXII. vixisset, & in Gallia XLI. essetq; ætatis annorum LXXIV. anno Christi DLXXXIII. XVIII. Kal. Febr. Sepultus primùm in Monasterio Glanofoliensi, quod ipse Andegauis construxerat. Nunc verò pars corporis, eaq; maxima Parisiis, pars altera Secusij intra Pedemontias alpes, digno honore conditæ sunt. *Ex vita ap. Sur.*

S. MAV-



S. MAVRVS ABBAS

Romæ patre Eutychio Senatore viro illustri natus. S. Benedicto duodennis oblatus. tantæ fuit obedientiæ. vt ad eripiendum è lacu puerum Placidum ire iussus. sicco pede. nil aduertens. super aquas cucurrerit. Missus in Gallias Monasticum Ordinem mirificè propagauit. Deniq; sanctitate & miraculis clarus septuagenario maior migrauit in cœlũ XV. Ianuarij. A. D. LXXXIV.

S. Bonitvs patre Theodato, matre Syagriâ natus, Adolescens in aula regis primos honores consecutus est, ita vt etiam præfecturam Massiliensem acceperit, quam etiam summâ æquitate & dexteritate administrauit, in pauperes & captiuos præcipuè misericors, sibi verò ipsi rigidus. Successit dein Auito fratri in Episcopatu Aruernensi, sed postea arctioris vitæ studio inflammatus Episcopatu relicto Monasterium Magnilocense petijt, monasticoq; habitu sumpto, in bonis operibus perseuerans, clarus miraculis quieuit in Domino XV. Ian. *Idem cum se totum contulisset ad perfectè amandum Christum, & eius sanctissimam Genitricem, quodam tempore cum turbis ingressus templum S. Michaelis, in angulum se abdidit. Peractis mysteriis, alijs abscedentibus, ille in suo permansit latibulo; talisq; ei prolixè oranti visio oblata est: Repente è cœlo insonuit vox tanquam suauis melodiæ, & micantibus luminaribus vir Sanctus quasi multitudinem quandam conspexit eò adventantium. Ingressa autem in templum est V. M. MARIA cum candidißimo Angelorum & Sanctorum hominum cœtu, tanquam Regina circumstante exercitu. Cantabant autem omnes illi laudes Christo & Matri eius: Atq; ipsa etiam sanctißima Virgo in laudibus Filij sui vocem exercebat suam. Procedebant autem per medium templi chorum; cumq; ventum esset ad Altare, quæsitum est à Sanctis nonnullis, quisnam Missam celebraret. Tum Virgo Beata: Ecce, inquit, adest hic Bonitus, Præsul verè bonus: & benè dignus, cui hoc muneris demandetur. Audiens hoc ille extimuit, seq; subducere conabatur: cui sanè lapis cessit, in quo hodieq; eius rei apparent vestigia. Tandem quæsitus, & inventus, ad illum beatissimum Conventum perductus est, Sanctisq; ministrantibus, vestibus sacris indutus est, & divinæ aræ applicatus. Consummato autem ea, quâ par erat, ratione sancto illo opere, Beatissima Virgo valefaciens dilecto suo, pro munere cœlestem illi candoris eximij vestem largita est.*

Ex vita ap. Sur.



S. BONITVS EPISCOPVS ORD: S. BEN.
Aruernorum Præsul cum esset, ei noctu in ecclesia per-
noctanti B.V. Maria Angelorum et sanctorum stipata
choro apparuit, et uestem mirificam obtulit. Obijt
XV. Ian. circa. DCCXXVI.

S. Illephonsvs, natione Hiſpanus, Toleti nobiliſſimis, Stephano & Lucia parentibus ortus, Monachus primum, dein Abbas Agalienſis, tandem Eugenio vitâ functo, Archiepiſcopus eſt creatus. Iis temporibus ex Gallia Gothica Pelagius quidam & Helladius profecti, veteris Heluidij inſaniæ ſcintillas in Hiſpania exſuſcitare cæperant, Mariam virginem negantes perpetuò virginitatem retinuiſſe. Horum furorem ſibi Illefonsvs impugnandum ſumpſit cominus diſputando, eminus libro evulgato, in quo perpetuæ virginitatis Mariæ patrocinium ſuſcepit. Eâ diligentiâ erroris ſemina diſſipata, compreſſiq; nefarij eorum impoſtorum conatus: operæ navatæ merces veſtis de cœlo allata fuit. Cùm enim aliquando ad nocturnas preces perſolvendas contenderet, templum maximum viſum eſt maiori fulgore micare, quàm vt oculi mortales ferrent. Tunc ceteris aliò atq; aliò dilapſis præ terrore, ad aram ipſe progreſſus, cùm nixus de more genibus preces funderet, in cathedrâ vnde is ad populum concionari erat ſolitus, adſtantem beatam Virginem in auguſtiori quàm pro humano habitu ſpecie vidit, his eum verbis compellantem: *Cultæ in tuo corpore virginitatis defenſæ præmium erit ex cæleſti theſauro munus allatum.* Inter hæc verba veſtem ſuis manibus capiti inſeruit, *Hac* inquiens, *filij mei, meaq; quæ toto anno recurrunt feſta celebrato.* Aliquando etiam ipſo ſacris operante S. Leocadia tumulo egreſſa, manum *Illefonſi* tangens in hæc verba prorupit. *Illefonſe per te viuit Domina mea.* Obijt plenus ſanctitate X. Kal. Febr. A. C. DCLXVII. *Ex vita & Script. Hiſp.*

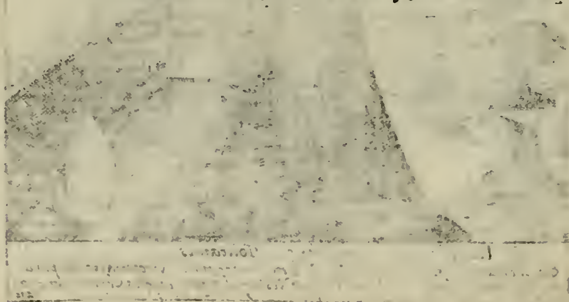
S. ILLE-



S. Ildephonsus Episcopus Toletanus.
Ex Monacho Agaliensi Ord. S.t Ben: acerrimus Virginitatis Deiparæ propugnator: ideoq; ob ab eadem Virgine Veste pulcherrima donatus Obijt an. 667 die 23 Jan.

S. ALDEGVNDIS Virgo, Soror B. Waldetrudis, Angeli admonitu, in virginali puritate perpetuò perſeuerauit. Prouoluta pedibus S. Amandi Epiſcopi, ſacro ſe velamine donari poſtulauit. Tam ardenter ad perfectionem exarſit, vt corraſis vndecunq; maiorum ſuorum theſauris, eoſdem pauperibus diſtribuerit, vili tantum veſtimento ex omnibus ſibi reſeruato, quam erga inopes liberalitatem gratam ſibi eſſe, miraculo Chriſtus oſtendit. Eodem namq; die, quo tam benigna in pauperes extiterat, cum laſſatus corporis vires, aquæ hauſtu reficere vellet, ſenſit illico aquam vinum factam.

Inter alia diuinæ conſolationis beneficia, angelicâ frequenter viſitatione roborabatur, ita vt nulla vnquam grauiori triſtitia abſorpta fuerit. Dum nocte quadam in Eccleſiâ precibus incumberet, meruit in ecſtaſi glorioſum S. Amandi ex hac vita tranſitum contemplari, & angelica voce præmoneri, vt ſe ad eandem cæleſtis gloriæ coronam breui percipiendam compararet. Cum porrò obitus ſui diem jam inſtare cognouiſſet, multis lachrymis à Domino poſtulauit, vt ab omni peccati contagione in hac vita, per aduerſa purgari mereretur. Demum ſuperatis grauibus Diaboli inſidiis, magno cum ſplendoris cœleſtis lumine, in cælum migrauit III. Kal. Febr. Fundauit Malbodium monaſterium in Hannoniæ civitate, in eoq; prima fuit Abbatiſſa. Floruit ſub Dagoberto rege Francorum circa annum Domini DCXL. *Ex vita, & Mol. Natal.*

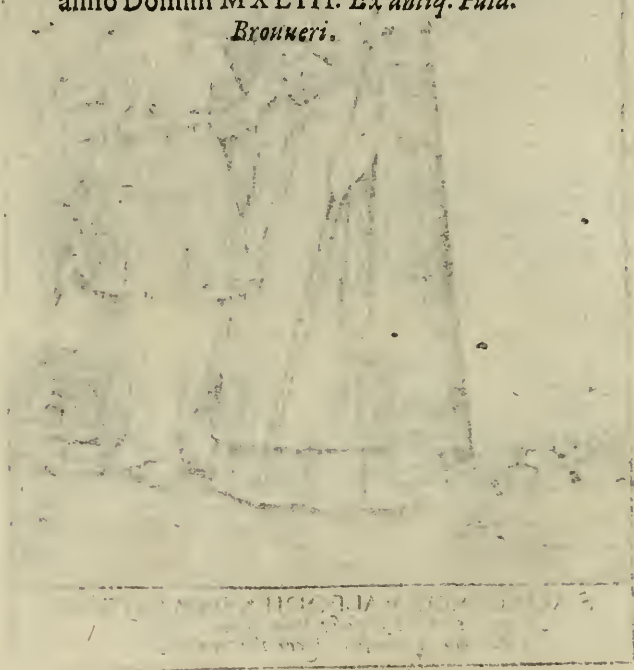


S. ALDE-



S. ALDEGONDIS MALBODIENSIVM PATRONA
Nemo tuis certet medulis Virgo antea cordis
Nam strepulit chordas Aliger ille tuis.

S AMNICHADVS monachus Fuldensis, natione Scotus, hac occasione Fuldam venit. Richardus Abbas ibidem, cùm aduenas transmare monachos S. BENEDICTI nosset, insignis perfectioris vitæ studio ac seueritate disciplinæ ex Scotia venisse in Germaniam, dedit operam, vt ad excutiendum suorum torporem, & accendendam exemplo virtutem, complures Scotiæ gentis monachos Fuldam accerseret; horumq; accuratis vitæ, doctrinæq; studijs, veterum pietatem ac eruditionem apud suos excitaret. Inter quos AMNICHADVS innocentiæ fâmâ & vitæ sanctimoniâ clarus, cum ferueret magno desiderio solitudinis & amoris CHRISTI, istic prisco ritu arctiùs inclusus eâ sanctitatis opinione vixit, vt super eius sepulchrum & cælestia visa lumina, haustæq; voces Angelicæ psalmodiæ. Obijt III. Cal. Febr. anno Domini MXLIII. *Ex antiq. Fuld. Brouueri.*





B. AMICHADVS SCOTVS ORD. S. BEN

Hic prisco ritu in Fuldensi monasterio inclusus arctius, eã sancti-tatis opinione vixit, vt super eius sepulchrum & cælestia visa lumina haustæq; voces angelicæ psalmodiæ. Obijt año MXLIII. xxx: Ian.

S. LAVRENTIVS natione Romanus, vnà cum S. Auguſtino & cæteris Monachis à S. Gregorio Papâ in Angliam miſſus, vir doctrinâ & moribus clarus, quem ſibi adhuc ſuperſtes ſucceſſorem delegit Auguſtinus, ne ſe mortuo Eccleſia recens poſita, paſtore vel modico tempore deſtituta, ad gentiliſmum relaberetur; ſtatim atq; Archiepiſcopatus gradu potitus eſt, religionem Chriſtianam promouere atq; ſtabilire omni diligentiâ, ſtudio, ſolicitudine, crebris exhortationibus, & continuis bonorum operum exemplis adnititur: neq; ſolùm recentis Anglicanæ Eccleſiæ curam geſſit, ſed etiam Britannos veteres, qui metu Anglorum in deſertis Walliæ ſeſe abdiderant, Scotos etiam, & Hybernos adhuc in Chriſtianæ fidei dogmate rudiores pleniùs erudire, & ad rectam Paſchæ celebrationem ſtuduit perducere. Cum Britanniam ob Edbaldi Regis impietatem relinquere decreuiſſet, lectum ſibi in Eccleſia Apoſtolorum Petri & Pauli ſterni jubet, in quo poſtquam recubuiſſet, multis precibus, ſuſpiriis & lachrymis, Eccleſiæ ſalutem & incolumitatem Deo commendauit. Quamprimùm verò obdormiſſet, illico ei viſus eſt in ſomnis adeſſe S Petrus, ipſum corripere, caſtigare, loris & flagellis cædere, quòd immemor mandati Auguſtini & officij ſui, metu ſupplicij gregem Chriſti ſibi commiſſum lupis rapacibus laniandum relinqueret. His B. Petri flagellis & monitis inſtructus S. LAVRENTIVS manè facto ad Regem contendit, & reiectis veſtimentis, quantis eſſet verberibus conciſus, oſtendit. Is rei nouitate perculſus, delicti veniam à LAVRENTIO petijt, ac Chriſti fide ſuſceptâ repudiatoq; protinùs turpi coniugio ad ſanitatem redijt, ante actâ deniq; vita emendata, ſuſceptam fidem præclaris admodum pietatis juſtitiæq; operibus declarauit. Sub cuius felici regimine S. LAVRENTIVS laboris ſui mercedem recepit IV. Non. Febr. *Ex V. Bed. lib. 2. cap. 4.*

S. LAV-



SS AVGVSTINVS. MELLITVS. PETRVS. IVSTVS. PAVLINVS. LAVRENCIVS. IOHANNES. ORD. S. BEN.

GREGORII iussu diuisos orbe BRITANNOS
AVGVSTINVS adit CHRISTICOLASQ facit.

SANSGARIVS præclarus regionum Aquilonarium Apoſtolus, ſedit in Epiſcopatu annis XXXIV. primis annis VII. Hamburgi; deinde poſt Barbaricam Hamburgi vaſtationem annis IX. in Ranſolâ; reliquis verò annis Bremæ, vbi in matrice Eccleſiâ S. Petri ſepultus eſt, in quâ & ipſe S. Willehadum transtulerat. In primo adoleſcentiæ flore Regulam S. Benedicti profeſſus eſt in Francicâ Corbeiâ, atq; inde poſteà in novam Saxoniæ Corbeiam commigrauit. Vbi cum ageret, contigit vt Haraldus Rex Danorum à Ludouico Auguſto auxilium peteret: quod ei Imperator ſe laturum promiſit, ſi vellet ei fidem Chriſtianam profiteri. Itaq; fidem Chriſtianam Rex ille recepit, atq; adeò Imperator eum de ſacro fonte leuauit, & in filium adoptauit. Deniq; cùm vterq; quæreret prædicatorem in Aquilonarem regionem mittendum, vltrò ſeſe ANSGARIVS ad hoc obtulit, nihil territus barbaricæ gentis crudelitate. Atq; hac occaſione, magno Epiſcoporum, & Principum habito conſenſu, conſecratus eſt Archiepiſcopus Danorum, Suedorum, Sclauorum, & omnium Aquilonarium regionum, per manus ſcilicet Drogonis Præſulis Metenſis, auctoritate Gregorij IV. ſede in ciuitate Hamburgenſi conſtituta.

Et ſanè exinde ſanctus Pater creditum ſibi ingentes legationis officium ſtrenuè obiuit: captiuos redimendo, tribulatos reficiendo, domeſticos erudiendo, barbaris Evangelizando. Foris Apoſtolus, intus Monachus, nuſquam viſus eſt otioſus. Friſios quoq; adiens, caſtigauit eos pro labore Dominicæ diei; pertinacius verò agentes cæleſti igne mulctauit. Obijt Bremæ III. Febr. A.C. DCCCLXVI.

Ex Harao & Molano.

S.ANS-



S. ANSGARIVS ARCHIEP. ORD. S. BEN.
Hic ex Hamburgensi Episcopo I. Bremens. Archiep. Suecorum, Gothorum, Danorum et Aquilonarium partium Magnus Apostolus, obijt A.C. DCCCLXV. III. *Non. Febr.*

B. MAVRVS RABANVS cognomento MAGNENTIVS, Fuldæ natus & ſacro baptiſmate renatus fuit A. C. circiter DCCLXXXVI. In monaſterio Fuldenſi adhuc juvenis Monachum induit, & tam moribus, quàm ſcientiâ mirabiliter profecit, virtute, innocentiâ, & morum ſanctimoniâ clariſſimus. Excelluit enim multiplici rerum cognitione; quare S. Odilo Abbas Cluniacenſis ſic eum prædicat: *RABANVS ſeculari ſcientiâ affatim eruditus: fide Catholicus ſpirituali ſcientiâ ad plenum edoctus, tale de laude S. Crucis texuit opus, & texendo perfecit, quo pretioſius ad videndum, amabilius ad legendum, dulcius ad retinendum, laborioſius ad ſcribendum non poteſt inveniri.* Item Trithemius: *Vir in diuinis literis & ſcripturis eruditiſſimus, & in ſecularibus literis nobiliter doctus Philoſophus, Rhetor, Aſtronomus, & Poeta ſubtiliſſimus, cui (vt abſq; invidia loquar) nec Italia ſimilem, nec Germania peperit æqualem.* Sed & magno judicio, magnaq; antiquitatis peritia excellentiſſimus Cardinalis Baronius tale ei encomium poſuit: *Emicuit planè RABANVS, vt fulgentiſſimum ſidus, cuius quæ extant ſcripta tanquam lucis radij excellentiam demonſtrant auctoris, vt & ijſdem illuſtrata Germania glorietur ſuum haud adeò imparem magnis habuiſſe Doctorem.*

Abbas creatus Fuldenſis A. C. DCCCXXII. ætatis ſuæ XXXV. vt cæleſtis ingenij ornamentis, & immenſitate ſcientiarum, ſic adminiſtrandi ratione, & ea percolendi, quæ præclarè maiores inchoarant, clarum vti ſidus inter Abbates emicuit.

Archiepiſcop. Moguntinenſis ordinatus eſt V. Kal. Iulij A. C. DCCCXLVII. Quid verò per nouem annos concilia frequentando, erroreſque exſtirpando, munificentiæ & liberalitatis argumento vario geſſerit, neque publicæ fidei, neque priuatæ eius Eccleſiæ monumenta ſilent, *homo*, vt loquitur Trithemius, *in pauperes miſericordiſsimus*. Obijt ſanctitate clarus IV. die Febr. A. C. DCCCLVI. ætatis ſuæ circiter LXX. ſepultus in S. Albani templo: inde verò Hallas in Saxoniam translatus eſt ab Archiepiſcopo & Cardinale Alberto A. C. MDXV. *Ex variis Scriptorib.*

B. MAV-



S. RABANVS ARCHIEP. MOGVNT. E. D.
ORD: S. BENED.
Plurima ſcripta manu Præſul monimenta reliquit,
Atque fameſcentes hic inopes aluit.

S. RICHARDVS Rex Angliæ, pater fuit SS. Wilebaldi & Wunebaldi, & B. Walburgæ Virginis. Exuit purpuram & vilem induit tunicam; dimisso sceptro accepit baculum: limina inuisit SS. & per loca deinde magis deuia solitudinem petijt, Deo soli, solus vacaturus. Post longa deinde exilia, post multa certamina; post famis, sitis & frigoris multimodas ærumnas, in Italiâ ciuitate Lucâ, cælo recipitur, VII. Idus Februarij, in Basilicâ S. Frigdiani sepultus. *Ex eius Epitaphio.*

NOTATIVNCVLA.

NOn debuit hic (qui tot ordini Benedictino sidera lucidissima peperit) à liberis seiungi, licet in dicto ordine professionem solennem nequaquam emiserit, cùm tamen laborum & præmiorum particeps fuerit.

S.RI-


S. RICHARDVS REX.
Potens in terra erit ſemẽ eius.

S. SCHOLASTICA virgo nobili loco Nursiæ nata, S. Benedicti Abbatis soror, fratris exemplum secuta, vitam monasticam apud M. Casinum, in loco, qui Plumbariola dicebatur, duxit, orationibus, jeiuniis, vigiliis, piisque meditationibus addicta. Semel in anno, quoad vixit, in locum sub dicto monte, quò & Benedictus aliquot monachis comitatus descenderat, venire consueuerat. Postremò anno, cùm de more Scholastica & Benedictus in eundem locum conuenissent, diemque de more summâ cum spiritus exultatione transegissent, Scholastica Benedictum ad Monasterium iam redire parantem, vt noctem illam apud se faceret, summoperè rogat. Cùm autem ille non annueret, quòd nefas extra cænobium noctu morari esse diceret, illa Deum precata est, vt quod frater negarat, obtineret: ac illico coruscare, fulgurareque, & vehementer pluere cæpit, sicque Benedictus ad Scholasticam redire coactus, noctem illam de sacris rebus loquens cum sorore duxit insomnem. Manè Benedictus ob id, quod acciderat, sororem reprehendit, quæ se à Christo, quod ab eo obtinere non potuerat, petiisse, & impetrasse non negauit. Non multò pòst, cùm S. Benedictus oraret, animam Scholasticæ instar columbæ candidæ in cælum ascendere conspicit. Descendens itaq; corpus sororis tunc defunctæ elatum in tumulum sibi paratum intulit, vt, quemadmodum animo fuerant coniunctissimi, sic nec corpore post mortem essent separati. *Ex 2. lib. Dial. B. Greg. c. 33.*

S.SCHO-



S. SCOLASTICA.

S. Benedicti Abbatis soror, ab ipsa infantia Omnipotenti Deo consecrata, non procul à Cassino monte degebat sanctissimè, ac tandem miraculis clara quieuit in pace die. X. Februarij, adhuc superstite S. Benedicto. qui et ipsius animam in specie columbæ, cœlū penetrare conspexit.

S. PETRVS DAMIANVS Rauennæ humili quidem loco natus, ſed eos in literis & vitæ ſanctimoniâ progreſſus fecit, vt Eccleſiam poſteà maximè illuſtrârit. Is carnem ſuam cilicio ieiuniis, diſciplinis, & vigiliis, præſidio orationis adhibito domabat, ita vt ſi quando ſtimulis illius agitaretur, nocte intempeſtâ è lectulo conſurgens ſeſe in aquam immergeret, quoad algore membra rigerent. Deinde in Eremo Fontis Auellanæ habitum monaſticum induit, eius deinde præfectus effectus, plurima conſtruxit monaſteria, plura patrauit miracula. Stephanus IX. P M. cognitâ viri doctrinâ & ſanctitate, Romam accitum, invitum Cardinalem, & Epiſcopum Oſtienſem creat. Suſcepto munere ex obedientiâ pro Eccleſiâ plurimùm, maximè verò in extinguendâ Nicolaitarum hæreſi, quæ Romam infecerat, elaborauit. Mediolanum miſſus, eam Eccleſiam ad Romani Pontificis obedientiam reduxit. Multa fecit, ſcripſit, & docuit. Senio confectus à Pontifice Rauennam, vt ciuitatem ab Epiſcopo ſeductam ad Eccleſiam Romanam retraheret, deſtinatur. Quod cùm egregiè præſtitiſſet, dùm, completâ legatione, Romam reuertitur, Fauentiæ in Monaſterio DEI genitricis extra muros in morbum incidit. Ex quo breui ſpiritum DEO reddidit anno CHRISTI MCXXX. VII. Kal. Martii. *Ex diuerſis Scriptorib.*



B.PETRVS DAMIANVS CARD. EP.OST.ORD.S.BEN
Cardineos titulos Clauſtri poſtponit amori;
Securè ad Superos Tranſit EREMICOLA.

SSSS. LEANDER, FVLGENTIVS, FLORENTINA, & ISIDORVS, tres ſanctitate, & eruditione, ac pontificiâ dignitate illuſtriſſimi fratres cum ſorore ſanctimoniali, omnes ſingularia Hiſpaniæ decora atq; lumina, & quos illa meritò velut præcipuos fidei Doctores veneretur; quippe, quam illi ab Arianis propè excíſam longo interuallo, quaſi nouis inſitis ſurculis, inſtaurârunt.

S. LEANDER ex Monacho Archiepiſcopus Hiſpalenſis, magnam habuit familiaritatem cum S. Gregorio Magno, qui in eius gratiam ſcripſit libros Moralium in Iob, & de cura Paſtorali. Interfuit atq; adeò præfuit Concilio Toletano III. item Primo Hiſpalenſi, multa edidit ſcripta, in quibus minimè fucata probitas mentis, & acumen ingenii perſpicuè elucet. Obiit circiter A. C. DCI.

S. FVLGENTIVS, itidem ex Monacho Epiſcopus Aſtigitanus, vir ſanctitate, eruditione, incenſo aduerſus Arianos odio fratribus ſimilimus. Linguam Hebræam, Græcam, Arabicam, Syram, Latinam apprimè calluit. Scripſit in ſacram Scripturam complures libros. Eum Aſtigitani præcipuâ pietate complectuntur.

S. ISIDORVS Doctor & Legislator Hiſpaniarum, quadraginta annis rexit Eccleſiam Hiſpalenſem, ſcriptis libris & miraculis clariſſimus, obiit pridie Non. April. anno DCXXXVI. *Extitit quippe ſpiritu prophetiæ clarus, in eleemoſynis largus, hoſpitalitate præcipuus, corde ſerenus, in ſententia verax, in iudicio iuſtus, in prædicatione aſſiduus, in exhortatione lætus, in lucrandis Deo animabus ſtudioſus, in expoſitione Scripturarum cautus in conſilio prouidus, in habitu humilis, in menſa ſobrius, in oratione deuotus, honeſtate præclarus: ſemper pro Eccleſia, ac veritatis defenſione pronus, & in omni bonitate cõſpicuus. Præterea pater extitit clericorum, doctor & ſuſtentator monachorũ ac monialium, conſolator mærentium, tutamen pupillorum ac viduarum, leuamen oppreſſorum, defenſor ciuium, attritor ſuperborum, perſecutor & malleus hæreticorum,* inquit Lucas Tudenſis *lib. 3. Chron.*

SSSS. LE-

SSSS. LEANDER, FVLGENTIVS, FLORENTINA & ISIDORVS.



San Isidro S. Leandro Fulgentio Santo.

S SVITBERTVS Werdensis Episcopus, Teisterbandiæ, Westphaliæ, Batauiæ, Frisiæ, Boructuariorum, Saxonum, aliorumqne Germaniæ populorum Apostolus, primùm Monachus, deinde Abbas in Angliâ, inde in Germaniam inferiorem missus est, anno DCXC. cum S. Willibrordo & aliis decem sociis, à S. Egberto, propagandi Euangelii caussâ; vt Beda in Hist. Angl. narrat. Venia à Pipino Heristallio, Maiore domus regiæ, impetratâ, longè lateque verbum Dei sparsit, & plurimas variis locis basilicas excitauit. Vtque maiorem messem faceret, in Angliam reuersus, anno DCXCV. à S. Wilfrido, Merciorum Antistite, consecratus est Episcopus.

Anno DCCVIII. Coloniam Agrippinam ad Plectrudem Pipini coniugem, indeque Iupiliam, Mosæ adsitam, ad ipsum Pipinum se contulit, à quo VVerdam impetrauit, eoq; in loco monasterium ædificauit, in diæcesi Coloniensi haud procul à Rheno flumine. Anno DCCXIV. ad Pipinum Iupiliæ ægrotantem (qui Alpaidem pellicem iam anteà dimiserat) venit, cum Agilolpho Coloniensi Archiepiscopo. Anno demùm DCCXVII. laboribus fractus, VVerdæ Cæsaris Cal. Martij sanctissimè moritur, (cum in vita plurimis & admirandis miraculis claruisset) & in suo ibidem monasterio sepelitur, atque etiamnum colitur.

Relatus est in numerum Sanctorum anno DCCCIII. à Leone III. Pont. Max. *Ex actis ap. Sur. & aliis.*

S. SVIT-



S. SVIBERTVS EPISCOP' ORD. S. BENED.
Hic Werdæ Antistes, apud Frisones, Batauos, & alios
Germaniæ populos Euangelium prædicauit, quos cum
Conuertisset ad Chrm, clar9 miraculis qeuit in pace. Cal:
Martij. Anno: DCCXVII.

B. RVPERTVS, venerabilis Tuitienſis Abbas, omnem officij pietatiſque rationem adoleſcens didicit in cœnobio S. Laurentij, ad muros vrbis Leodicenſis, ſub Berengario Abbate, & præceptore Heribrando, viro fideli & prudenti, qui Berengario in Regimine ſucceſſit. In prædicti Monaſterij templo hodieque imago DEIPARÆ viſitur, cultu miraculiſq; celebris, quam Rupertus ſumma in veneratione habuit. Nam ſtudio incenſus ſacrarum literarum, anno MCXXI. tardiori ingenio remedium orans, à Virgine Matre impetrat, fuſus in preces in eiuſdem Monaſterij Eccleſiâ, coram prędicta imagine lapideâ. Poſteà in Tuitio Abbas ſubſtitit, & inter Doctores Eccleſiæ claruit. Eſt autem Tuitium, ex oppoſito Coloniæ Agrippinæ trans Rhenum, pagus ac monaſterium illuſtre Benedictinorum, in quo, vt diximus, Rupertus ſcientiâ diuinitus acceptâ DEIPARÆ beneficio, & libris editis clariſſimus, Abbatem egit religioſiſſimum, & anno MCXXXV. vitam ſanctiſſimè finijt V. Nonas Martij.

Opera eius ſæpiùs tribus tomis diſtincta, excuſa ſunt, in quibus tamen quædam hactenùs deſiderantur. *Ex Molano, Haræo, & Myræo.*

B. RV-



S.RVPERTVS ABBAS TVITIENSIS. ORD. S. BENED.
Quod RVPERTE tibi natura nouerca negârat.
Mater Cæleſtis præſtitit ingenium.
DM.

IX. MAR-

S. FRANCISCA Romana honestis & copiosis nata parentibus, ex Buxc-rum familia. A teneris vitam in orationibus & pijs operibus solitariam duxit: Laurentio Pontiano nobili Romano matrimonio contra voluntatem copulata, nunquam in publicum, nisi ad Ecclesiam prodire visa est; semper enim in cella, post necessaria domus negotia, orando, legendo, & meditando morabatur. In eâ quasi geminæ emicabant Humilitas, Obedientia, Patientia, Constantia, Abstinentia, Pietas, & Charitas. Sacramenta sæpissimè repetebat, officium B.V.M. nunquam intermittens, deuotissimè recitabat. Societatem puellarum sub regulâ Ordinis M. Oliuetani instituit: quibus cum post viri excessum, vitam sanctissimam duxit, miraculis fulgens: in quibus panem aliquando in monasterio deficientem mirabiliter auxit. In vineâ cùm imber improuisus descenderet; illam tamen sub die officium B.V.M. recitantem non attigit. Puerum diutino morbo comitiali laborantem sanauit. Mulierem quæ fluxum sanguinis patiebatur curauit. Et alteram apoplexiâ correptam pristinæ restituit sanitati. Demùm annos LVI. nata, VII. Id. Martij anno salutis MCDXL. migrauit in cælum. Multis post mortem miraculis claruit. Nam quidam inter fabricandum in prædicto puellarum monasterio, cùm ab ingenti ligno è sublimi delapso oppressus fuisset, B. Franciscæ commendatus illicò conualuit. Aliusin capite lethaliter vulneratus, eiusdem intercessione subitò sanatus fuit. Multos etiam ab Epidimiæ morbo liberauit. Ob quæ & alia Paulus V. Pont. Max. IV. Kal. Iunij an. salutis MDCVIII. solenni ritu illam Sanctorum numero adscripsit. *Ex vita eiusdem Romæ impressa.*

S.FRAN-



S. FRANCISCA ROMANA ORD. S. BENEDICTI.
Oblata Congregationis Montis Oliueti, miraculis celeberrima, in SS. numerum relata á S.D.N. PAVLO V. 29. Maij Anno. Christi M DC VIII.

S. EVLOGIVS natione Cordubensis, Monachus & Abbas Monasterij S. Zoili Cordubæ, & paulò ante mortem Toletanus Archiepiscopus electus, inire tamen non potuit, quæ omnia vnica Marianæ periodo manifesta fiunt, sic enim inquit: *Anno decimo Eulogius ipse occisus in Sabbatho, quinto Idus Martij. Eulogij vitam Aluarus Cordubensis eius familiaris, & necessarius scripsit, vbi asserit paulò ante mortem in VVestremiri locum Toletanum Archiepiscopum summâ Cleri, & Populi voluntate electum fuisse. Cordubæ sanè in Eulogij locum Samson Presbyter consequentibus annis Sancti Zoili Abbas suffectus est.* Martyrio coronatus est anno DCCCLIX. Hic ille præclarus Christi Athleta, qui, cedentibus cæteris, vexillum confessionis aduersus Arabum impietates erexit, ac plurimos ad martyrij coronam perduxit; quorum triumphos ipse in carcere positus scripsit. Extant hac nostrâ ætate è latebris antiquitatis eruta, præclarissima scriptorum ipsius monumenta, quæ Apostolicum spiritum redolent, & purissimam pristinam illam sinceritatem præse ferunt; imò viuam ipsius imaginem reddunt. Martyrologium Romanum hoc illi Eulogium posuit.

Cordubæ S. Eulogij Presbyteri, qui eiusdem vrbis martyribus in persecutione Sarracenorum adiungi meruit, quorum pro fide certamina scribendo fuerat æmulatus.

Ex Card. Baronij, & Arnoldi VVionis notis ad Martyrol. Rom. & Monast.

S. EVLO-



S.EVLOGIVS MARTYR, DESIGNATVS
ARCHIEP. TOLET. ORD. S.BEN.
Ne sacra mortali fulgerent tempora mitrâ
EVLOGII; *effulsit Martyriô atq; libris.*

DM

S. GREGORIVS Magnus Rom. Gordiani Senatoris filius, adoleſcens Philoſophiæ operam dedit, & prætorio officio functus, poſt mortem patris ſex monaſteria ædificauit in Sicilia, & ſeptimum Romæ in ſuis ædibus nomine S. Andreæ ad clivum ſcauri: in quo Monachi vitam profeſſus eſt; ac poſteà Abbas factus, mox Diaconus Cardinalis creatus, Conſtantinopolim ad Tiberium Conſtantinum Imp. à Pelagio Papa mittitur. Romam reuerſus (Pelagio peſte ſublato) ſummo omnium conſenſu electus Pontifex, ne honorem illum acciperet, mutato veſtitu, in ſpelunca delituit: vbi deprehenſus indicio igneæ columbæ, Papa conſecratur. Peregrinos quotidie ad menſam adhibebat, in quibus & Angelum, & Dominum Angelorum, peregrini facie accepit. Multos libros confecit; quos cùm dictaret, teſtatus eſt Petrus Diaconus, ſe Spiritum S. columbæ ſpecie, in eius capite ſæpe vidiſſe. Admirabilia ſunt, quæ dixit, fecit, ſcripſit, decreuit, præſertim infirmâ ſemper & ægrâ valetudine. Quatuor Conciliis, Nicæno, Conſtantinopolitano, Epheſino, Chalcedonenſi, tanquam quatuor Evangeliis honorem haberi voluit. Deniq; multis editis miraculis, Pontificatus anno XIII. menſe VI. die decimo, IV. Idus Martij ad cæleſtem beatitudinem evocatus eſt, anno ſalutis DCIV.

De eodem S. Ildephonſus ſcriptum reliquit: *Nihil ei ſimile antiquitatem demonſtraſſe. Nam ſanctitate,* inquit, *Antonium vicit, eloquentiâ Cyprianum, Auguſtinum ſapientiâ: & aliis virtutibus excelluit.* Et Synodus Toletana VIII. eum *cunctis Eccleſiæ Doctoribus præferendum cenſet.*

Ex Breuiario Rom. excerptum, cum additamento ex S. Illephonſo, & Synodo Toletana.



S.GREGORIVS MAGNVS PAPA E.D.
ORD. S. BENED.
Quæ vigilata, DEO scribis dictante, legenda
Atque eadem nobis da facienda Pater.

S. BENEDICTVS P. N. vt ſeſe totum Chriſto daret, in altiſſimam ſpeluncam penetrans, triennio delituit. Quodam die, cum ardentes ei ad libidinem faces à Diabolo ſubiicerentur, ſe in vepribus tam diu volutauit, dum lacerato corpore, voluptatis ſenſus dolore opprimerentur. Signo crucis poculum confregit, in quo ab inuidis venenum fuerat oblatum, ideoque relicto monaſterio, in ſolitudinem ſe recepit. Poſtea Caſſinum migrans, ſimulachrum Apollinis, qui adhuc ibi colebatur, comminuit, & incolas Chriſtianis præceptis imbuit. Aliquot menſibus, antequam è vitâ migraret, præmonuit diſcipulos, quo die eſſet moriturus; ſepulchrum ſex diebus antequam eò inferretur, aperiri iuſſit, ſextoque deferri voluit in Eccleſiam; vbi ſumptâ Euchariſtiâ ſublatis in cælum oculis orans, inter diſcipulorum manus efflauit animam, quam duo Monachi euntem in cælum viderunt, pallio ornatam pretioſiſſimo, circum eam fulgentibus lampadibus; & clariſſimâ & grauiſſimâ ſpecie virum ſtantem ſupra caput ipſius, dicentem audieruut: *Hæc eſt via, quâ vir Domini BENEDICTVS in cælum aſcendit. Ex Lib. 2. Dial. B. Greg.* Is Regulam conſcripſit, ac tot poſt ſe ſectatores abduxit, vt eorum numerus iniri nullo modo poſſit, ex eius verò familiâ prodierunt tot ac tanti in omni laudum genere virtutumq; florentes viri; vt quoquò te convertas, admiratione defixus tenearis.

Quot enim Martyres, quæſo, ex illius ordine? quot miraculis ac ſanctimoniâ præſtantiſſimi viri exierunt? quot Pontifices ſummi & admirandi. Sed de his alibi pluribus dictum.

S. BENE-



S. BENEDICTVS. PATRIARCHA, MONACHORVM.

XXVII. MAR.

S. Rvpertvs regio Francorum Scotorumq; principum ſanguine editus, apud Vangiones priùs Epiſcopus ex Monacho, cùm Auditores nactus eſſet, omni vitiorum genere corruptos, ab ijs arreptus, ſeruilem in modum flagris cæſus, epiſcopatu deiectus, ac vrbe pulſus eſt. Verùm eius ſanctimoniæ famâ, & vxoris Reginotrudis ſuaſionibus motus Theodo Boiorum Dux, ſummo viri coram videndi deſiderio incenſus eſt. Primos ſuorum mittit, qui honeſtiſſimâ legatione obnixè deprecantes inuitarent, veniret, Boicam conſpectu dignaretur, genti rectum fidei viuendiq; iter ingredi cupienti, docendo præiret. Annuit Rupertus, & legatos ſubſequutus, Reginoburgi à Theodone, cum inſigni procerum comitatu obuiam progreſſo, incredibili lætitia maximo applauſu excipitur. Rupertus indicto jeiunio, Theodonem Chriſtianæ fidei myſterijs erudit, eruditum & ſatis jam confirmatum, abdicato impio peſſimorum dæmonum cultu, ſalutari baptiſmate abluit. Principis exemplum pleriq; optimates ſequuti, & populi magna vis, nobilium ignobiliumq; promiſcuè, vna omnes voce, Dei benignitatem effuſè celebrantes, quæ ex tetra caligine in eam claritatem, nihil tale promeritos euocaſſet. Epiſcopus inde principis hortatu ſecundo Danubio deuectus, multam præterea pietatis ſementem fecit, Euangelio omnibus qui ſecus ripam colerent libero ſermone annunciato, ad inferiorem vſq; Pannoniam, ibi exſcendens iter retrò pedibus tenuit. Hinc in interiorem Boicam digreſſus, ſtatuis inanium Deorum vbiq; deiectis, rudes populorum animos ad vnius Dei intelligentiam erexit. Inde Iuuauiæ, quod hodie Salisburgum eſt, pontificiam ſedem poſuit, templum Deo & apoſtolorum principi Petro cum cœnobio dicauit, aliasq; complures per Boicam ædes ſacras condidit. Tandem feſtâ Chriſti reſurgentis luce, quæ in VI. Kal. Aprilis incidit, obita re diuina, ſacrorumq; myſteriorum percepto viatico, inter complorantium diſcipulorum manus exſpirauit anno Dom. DCXXVIII. cæloq; ſic receptus, Boicæ Apoſtolus & tutela habitus eſt. *Ex diuerſ. Script.*

S. RVPER-



S. RVPERTVS EPISC. SALISB. ORD. S. BEN.
Lustrat cælesti THEODONEM *fonte* RVPERTVS,
Cuius ab ore Deum Boica tota bibit.

B. HAIMO, natione Germanus, B. Alcuini diſcipulus, ac primùm Fuldenſis Cœnobij Monachus, vir ſanctitate, & eruditione inſignis, magnitudine & præcellentis ingenij gloriâ, inde ad Hirsfeldiam vicinam evocatus; vbi & virtutis & pietatis cum doctrinâ exuberâtis opinione, ad ſapientiæ faſtigium euectus, lucubrationum ingenti mole conſurgens altiùs, cùm Scripturæ propè vniuerſæ arcana commentariis ambiret, ad Halberſtadienſis Eccleſiæ gubernacula venit, quæ annis XIII. ſumma integritatis & ſanctimoniæ famâ, feliciter tertius in Epiſcoporum ordine tractauit. Quin & Hrabanus eum honorificè compellans, æqualem ſuum libenter agnoſcit. Ceterùm, etſi conſtanter Trithemius paſſim, HAIMONEM hunc Abbatem Hersfeldiæ fuiſſe vult, eum tamen nec Lambertus hoc tempore recipit, nec probat hiſtoria publica; ſiquidem ab anno DCCCXL. vſq; ad annum DCCCXLVI. Brunonem ſediſſe teſtatur, quâ tamen annorum intercapedine HAIMO factus Epiſcopus. Rectiùs igitur MS. Chronicon: *Anno Domini DCCCXL. Heimo Hersfeldenſis Eccleſiæ Monachus, tertius Epiſcopus Halberſtaden. à Ludouico filio Pij Luduici mittitur: & anno XIII. ſuæ ordinationis VI. Kalen. Aprilis obijt, & Halberſtad. ſepelitur, in cuius locum Hildigrin Epiſcopus eſt ordinatus.* Compoſuit idem ſanctus Præſul in omnes libros vtriuſq; Teſtamenti commentarios pietate, breuitate, dictionis ſimplicitate, ac perſpicuitate laudandos, in quibus quæ à veteribus Interpretibus vel erant ſcripta doctis, vel apud populum dicta fuſius, in compendium redegit adeò perſpicuâ, & lucidâ breuitate, vt & ab occupatis paruo temporis diſpendio legi, & à ſimplicibus, leuiterq; literatis facillimè intelligi poſſint. Verſatus eſt autem fermè ſemper in allegoricis, & anagogicis ſenſibus: quos velut ſpiritualis apicula, ex omnium antiquorum hortis, ac pratis florentibus decerpſit, quo legentibus eſſet parata ſaluberrima mellis copia. *Ex 2. p. Coronæ Lucidæ.*

B. HAI-



S. HAIMO EPISC. HALBERSTAD. E. D.
ORD. S. BEN.
Exposuit quicquid sacri scripsere Prophetæ
HAIMO sacrorum gloria Pontificum.

S. PROCOPIVS Cothumæ in Bohemiâ natus, Pragæ literis imbutus & sacerdotii gradu initiatus est. Sed animo altiora concipiens, in monachum D. Benedicti instituta in Breunouiensi cænobio professum, incidit, à quo & vitæ ab humanis negotiis seiunctæ normam excepit, & cultu corporis nouo inuolutus est. Postea in antro degit, contra aëreas potestates orationum & ieiuniorum telis acriter depugnans, donec Vdalricus Princeps Bohemiæ occasione venationis in eum incidit. Qui & mox flagitare quasi importunius à Sancto Patre cæpit, vt leuandorum criminum suorum spe certiori multam in se iudicio suo Pater decernere non grauaretur. Nec mora: PROCOPIVS, vt templum Deo, sub nomine D. Ioannis Baptistæ à fundamentis erigeret, idq; celebre religiosis viris eò contractis, & prouentibus dotatis efficeret, in mandatis ei dedit. Quibus perfectis; dum hîc ageret PROCOPIVS stipatus choro purgatioris sensus hominum, quot sibi delectu acri habito collegerat, mirum dictu, quanti vndique egeni morbisque vexati ad eum confluerent, qui omnes læti ab eo recesserunt. Designatus verò cænobii præfectus, id munus ita gessit, vt omnibus magnopere eius gubernandi ratio esset grata & accepta. Diem mortis suæ triduo ante cognouit, multaque futura prophetico spiritu suis prædicens, vitam reliquit circa A. C. MLIII. ipsis Cal. April. In SS. numerum relatus est A. C.M. CC. IV. IV. Non. Iulii. *Ex Nicol. Salio.*

S. PRO-



S. PROCOPIVS ABBAS ORD. S. BEN.
BREVNOVIÆ *Monachus ſed poſt* PROCOPIVS *Abbas*
Diuo BAPTISTÆ *templa ſacrata locat*

S. WICTERPVS ab ineunte ætate monaſticis diſciplinis inſtitutus, tantùm in pietate ac literis profecit, vt ab Hariolpho Lingonenſi Epiſcopo, recens à ſe fundato Elefacenſi cœnobio monachorum inſtitutioni ſit præfectus. Vbi tam laudabiliter id muneris geſſit, vt eidem Hariolpho in abbatiali regimine ſuccedere meruerit. Et quia ſe ille hoc modeſtius gerebat, quo altiùs aſcenderat, non deſtitit fama nomen eius celebrare, quoad eum in Pontificis cathedrâ Auguſtæ Vindelicorum collocaret, vt publicam vitæ ſanctioris lampadem mundo exempli cauſsâ oſtenderet. Suos itaq; tam verbo quam exemplo paſcens, Arianam hæreſim penitùs eliminauit. Curam etiam adhibuit, vt loca ſacra Hunnorum incurſionibus, aliiſque tumultibus bellicis vaſtata reſtaurarentur, & priſtinum nitorem reciperent. Hinc S. Afræ martyris eccleſiam dirutam reædificauit, Fultenpacenſe Monaſterium fundauit, Benedictopuranum, ac Füeſſenſe templum, Campidonenſis quoq; cellulæ eccleſiolam primus conſecrauit. Tandem ſanctitate plenus in pace quieuit, XIV. Kal. Maii, cum Eccleſiam Auguſtanam XVI. rexiſſet annis. *Ex vita. SS. Aug. & Bau. Sancta.*



S. WICTERPVS EPISCOPVS AVGVSTANVS.
Quicunq; manducauerit panem, et biberit calicem Domini indigne, reus erit corporis et sanguinis Domini. 1. Cor. 11.

SANSELMVS ex Auguſtâ Burgundiæ ciuitate ad Alpium radices poſitâ oriundus, ac illuſtribus parentibus, Gundulfo patre, ac Hemeberga matre prognatus, & à pueritia ingenuè, liberaliterq; inſtitutus, ad Beccenſe Cœnobium, permotus Lanfranci famâ, diſcendique ſtudio venit. Ibi ætatis ſuæ anno XXVII. primum fit Monachus, deinde Lanfranco ad Cadonienſem Abbatiam præfecto, in Beccenſi prioratu ſucceſſit, in quo ordine XV. annis ſtetit. Tum Eluino Beccenſi Abbate mortuo, ANSELMVS Abbas creatur: quem gradum quindecim etiam annis geſſit. Tandem accerſitus in Angliam Archiepiſcopus Cantuarienſis creatur: vbi pro libertate Eccleſiaſtica tuenda, bis à Rege in exilium miſſus eſt. Monachus adhuc ita inediâ corpus maceraüit, vt non ſolum gulæ illecebram penitus extinxerit, ſed nec edendi delectationem, etiam poſt longa jeiunia ſenſerit. Ægrotis ſingulari cura & ſolicitudine, neceſſaria omnia abſq; tædio & mora ſubminiſtrabat. Clericis magnopere cauendum aiebat, ne ſi à ſorte Domini caderent, in ſortem Diaboli, per neglectum conuerſationis & ordinis ſui deciderent, omneq; tempus perditum aſſerebat, quod bonis ſtudijs, aut neceſſariæ vtilitati non ſeruiebat. Interrogatus cur ad ſeculares cauſſas adeò imbecillo & abiecto eſſet animo; reſpondit: quia omnium ſecularium rerum amorem ab animo meo pepuli. Frequenter illud dictabat: Si hinc peccati horrorem, hinc inferni cernerem dolorem, & vni eorum immergi deberem, prius infernum quam peccatum eligerem. Item malle ſe purum à peccato, gehennam ſuſtinere, quam peccati ſorde pollutum, cælorum regna tenere. De dilectione proximi: magis gaudendum eſſe dicebat, ſi alios diligimus, quam ſi ab alijs diligamur. Rurſus: malo, ait, decipi, bona de alijs credendo, etiamſi me neſciente mali ſint, quam credendo mala de ipſis, meipſum decipere, quos nondum verè probaui, quod boni non ſint. Cum importunis precibus induci non poſſet, vt puellæ mente captæ ſanitatem redderet, & miſeræ manum imponere recuſaret, quod id nequaquam ANSELMI eſſet, tandem populi importunitate victus, quod nullis negare ſolebat, ſigno eam ſanctæ crucis ſignauit, quâ benedictione acceptâ, ad ſanitatem ægra rediit. Naui confracta, per mare nauigans, nullum naufragium eſt perpeſſus. Iam moriturus ſuper cilicium & cineres poſitus ſpiritum in manus creatoris reddidit XI. Kal. Maij A.C.MCIX. ætatis LXXVI. Pontif. XVI. In eius breuibus Opuſculis, ait Demochares, penè omnia firmis rationibus demonſtrari, quæ Petrus Lombardus Magiſter Sententiarum in quatuor plenis voluminibus, multis SS. Doctorum auctoritatibus poſtea confirmauit.

Ex uarijs SS.

S. ANSEL-



S. ANSELMVS CANT. ARCHIEP. E. D. ORD. S. BEN.
Exilium (insectans prauos, firmansq́ fideles)
Debuit ANSELMVS *pro pietate pati,*

S. ADALBERTVS ex Monacho Pragensis Episcopus secundus, fame, siti, frigore, vigiliis, & veste cilicinâ corpus macerauit: neminẽ sibi inimicum, nisi inimicum diabolũ voluit. Natione verò Bohemus cùm esset; in hoc vnum semper incubuit, vt patriæ suę, quæ veri Dei esset adhuc ignorans, lumẽ fidei à S. Methodio aliquâ ex parte accensum, inferret, quod vt fideliter, & audacter incepit, ita & strenuè executus est. Longius deinde progressus S. Stephanum primum Hungarorum in Pannonia Regem, cum omni ferè populo suo sacro baptismate abluit, & Euangelii messem illis in prouinciis primus intulit.[1] Episcopatu expulsus, monasticam complexus disciplinã, ad viliora munia obeunda, tanquam ad epulas promptissimus erat. Ad Episcopatum reuersus, denuoque à suis eiectus, à Mecislao Poloniæ Duce euocatus, eundem cum omni populo suo ab Idolorum culturâ auertit, & Gentilitatis errore fugato, sacræ fidei cultum in Polonia plantauit. Vbi etiam aliquandiu Gnesnensem Archiepiscopatum administrauit, & in suum locum Gaudentium suffecit, ipse in Prussiam profectus, à nefario homine, cùm in cælestium rerum meditatione versaretur, conto prosternitur; humi stratus, terræ figens oscula; Benedictus, ait Deus, benedicta misericordia Dei; si plus non accipiam, pro crucifixo meo, vnum pretiosum ictum habeo. Septem denique lanceis à barbaris confossus, manibus in modum crucis extensis, felix est factus Christi victima, sacro Parasceues die, quo mundi Saluator cruci est affixus. XXIII. Aprilis A. C. CMXCVII. *Ex Surio.*

S. ADAL-



S. ADALBERTVS EPISC. PRAG ARCHIEP.
GNESN. M. ORD. S. BENED
Præsul ADALBERTVS docuit pia sacra BOHEMOS.
SARMATIÆ & populos deniq; MARTYR obit.

SAndreas, Zoerardvs priùs dictus, in Nitriensi Monasterio, à Philippo Abbate, habitu accepto, eremi solitudinem expetiit, in eaq; tribus diebus ab omni re, quæ mandi posset abstinuit. Quadragesimali verò tempore ab Abbate suo Philippo quadraginta nuces accepit, & eo existens victu contentus, diē sanctæ Resurrectionis cum gaudio exspectauit. Nocturnâ quiete tali est vsus: Planatum truncum quercinum sepe circumdedit, & per ipsam sepem arundines acutas ex omni parte infixit; ipse verò in trunco sedens tali sessorio vsus est artuum recreatione, vt si fortè corpus sopore grauatum qualemcunq; in partem se flecteret, arundinum acie sauciatum euigilaret. Insuper & ex ligno coronam factam capiti suo circumponebat, ad quam in partibus quatuor totidem lapides suspendebat, vt si caput sopitum quocunque inclinaret, lapide percuteretur.

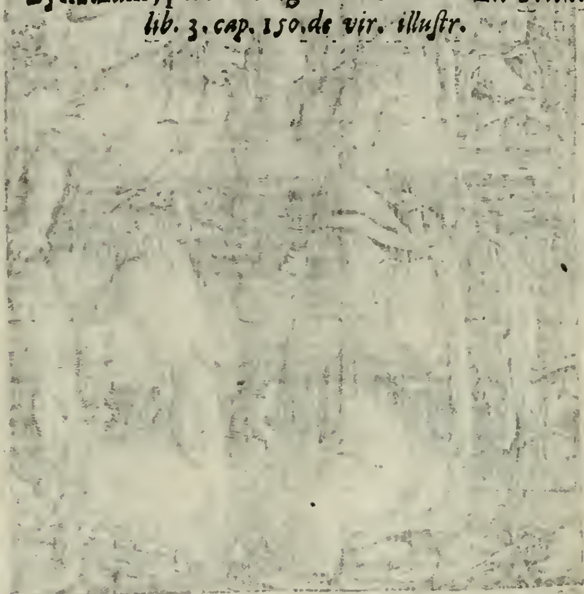
S. Benedictvs verò eius discipulus per tres annos exemplo defuncti magistri districtè vitam agens, à latronibus pecuniam se reperturos, sperantibus iugulatus, & in flumen demersus est. Eius corpus ab aquilâ custoditum, post annum integrum repertum, conditum est in Basilicā S. Emerami, in eodem sepulchro, in quo asseruabantur ossa B. Andreæ eius sancti patris. Claruerunt circa A. C. M. X X. *Ex vita ap. Sur.*

S. AN-



SS. ANDREAS. ZOERARDVS. ET. BENEDICTVS. M. ORD. S. BEN.
Praeduram duxit uitam. ZOERARDVS *in antro.*
Sed latro insontem te BENEDICTE *necat*

S. WALPVRGA Abbatissa Monasterij Heidenheim Eystettensis diæcesis, soror Sanctorum Wilibaldi Episcopi Eystettensis, & Wunibaldi Abbatis, & S. Richardi Regis filia, nata in Angliâ, virgo sanctissimæ fuit conuersationis, atq; multis virtutibus & signis clara enituit. Ad declarandam eius sanctitatem Deus varia beneficia piè petentibus, sub ipsius patrocinio clementer ostendit. Obijt verò V. Cal. Martij in Monasterio suo, vbi corpus eius primùm conditum est. Posteà verò sacræ ipsius reliquiæ Calend. Maij translatæ Eystadium, perenni fulgent miraculo. *Ex Trith. lib. 3. cap. 150. de vir. illustr.*



S. VVAL-


S·WALPVRGA
VIRGO.
O quam pulchra est casta
generatio cum claritate?

S. GOTHARDVS, ad Altachium inferius honeſtis parentibus natus, ibidem primum ſacrorum ordinum gradum hypodiaconi indeptus, religionem profitetur, A.C. CMXCVII. à S. Wolffgango Sacerdotio initiatur, tandem pijs vitæ inſtitutis & doctrinâ facilè præſtantiſſimus cùm eſſet, cœnobio Abbas præficitur, vbi multorum extitit Pater monachorum. Poſtremò Epiſcopus Hildesheimenſis A.C. MXXII. creatus, munus Epiſcopale, quod invitus ſuſcepit, magna cum laude XIV. annis religiosè geſſit: Eccleſias, Monaſteria, & Xenodochia plurima erexit, & opera ſupra naturam mirifica patrauit.

Perduelles ex ſubiectis quoſdam anathemate ictos cum ſacrificij tempore templo de more excedere juſsiſſet, illiq; contumaces reſtitarent, ex dudum ſepultis, quos anathematis vincula ſtrinxerant, de tumbis ſurgunt, templumq; egrediuntur; quos pudore ſuffuſi viui illi rebelles etiam ſequuntur. Godehardus adhortatione acri ad ſubiectos, quibus mortuos obſequentiores haberet, viuis adhibitâ, defunctos cenſurâ ſoluit, qui capite Pontifici inclinantes ad ſuum quiſq; tumulum redeunt.

Demùm Aſcenſionis Dominicæ feſto, cùm Antiphona illa in Eccleſia caneretur, Aſcendo ad Patrem meum, & Patrem veſtrum, eius anima quoq; in cælum conſcendit, Angelisq; eſt aſſociata, A.C. MXXXVIII. Multa vbiq; mentio ſanctiſsimi viri, quem Innocentius II. P.M. in Viennenſi Concilio Diuorum Albo adſcripſit.

Ex Surio, & Bau. ſancta.



S.GOTHARDVS.EPISC.HILDESHAIM.ORD.
S.BENED.
Dum iacit in duros GOTHARDVS fulmina ciues.
Defumti tumulos deseruere suos.

S. IOANNES DAMASCENVS natione, nobilibus parentibus ortus, doctissimus ipse quidem, & Romanam fidem ab incunabulis ab Italo homine Cosmâ nomine, probè institutus, pro imaginum cultu egregiè pugnauit. Hic post parentis obitum à principe Sarraceno cum in aulam euocatus, & primarii Consiliarii dignitate, quamuis recusans, ornatus, cùm audiret, quæ Leo Imperator tyrannicè & impiè aduersus imagines, & imaginum veneratores patraret, Zelo pietatis incensus plures epistolas euulgauit, quibus eruditissimè imaginum cultum comprobauit. At impius Imperator his exacerbatus, animum conuertit, vt eum perderet, confictis literis proditionis, eius ementito charactere, ad principem Sarracenorum missis, à quo IOANNES manu truncari mandatur, in foroque suspendi, quàm ipsam precibus impetratam dexteram intercessione B. MARIÆ Virginis obtinuit, brachio restitui. Quod cùm Sarracenorum Princeps cognouisset, rei admiratione commotus, eum, vt innocentem muneri suo Consiliarii reddi curat; at ille altiora meditans, gratiis actis, facultatibusq; in cognatos, seruos, & egentes distributis, Ierosolymam orationis caussâ profectus, ad diuini Sabæ lauram se contulit, ibiq; cum Cosmâ sodali monachum induit, & in religiosis exercitiis, ac virtutibus, præsertim obedientiâ ac humilitate mirificè claruit. De ipsius autem eruditione, quid longam orationem comparare attinet, cùm & quantus Philosophus fuerit, & quantâ Theologiæ laude excelluerit, & quàm studiosè in Auctorum, qui ante ipsum floruerunt, lectione versatus sit, abundè ipsius scripta testentur? Illud quidem negari non potest, eum primum extitisse, qui ea, quæ priús fusè ac liberè disputari solebant, in vnum corpus coegerit, remq; Theologicam via & ratione, longeq; commodiori ordine tradiderit. Hoc enim ipse apud Græcos primus præstitit, quod multò pòst apud Latinos Petrus Lombardus, cæteriq; Scholastici. Floruit circa A. D. DCCXL.

Ex Surio & Baronio.

S. IOAN-



S.IOANNES DAMASCENVS E.D. ORDIN. S.BEN.
VIRGINIS auxilium IOANNES sedulus optans
Abscissam recipit VIRGINE dante manum.

SALCVINVS seu ALBINVS hoc cognomen tulit à familia: FLACCVS autem à baptismate nomine proprio appellatus est. Hic ex Britannia oriundus, & in Eboracensi pronincia natus fratrem habuit *Ioannem* Salisburgensis Ecclesiæ antistitem, quem ipse in epistolis efficto nomine *Aquilam* indigitat. In Eboracensi Ecclesia eruditus & Leuita sacratus, præceptore vsus est Egberto Archiepiscopo, & omni tùm humanarum, cùm diuinarum rerum scientia eruditissimus euasit. Post mortem magistri, Eboracensis Scholæ factus Rector, multos & ipse postea discipulos, eruditione ac pietate celebres, habuit. Hac laudabili literarum professione per vniuersam Britanniam celebris, non tantum apud Episcopos & Abbates Insulæ, verum etiam apud Reges ipsos & principes in pretio fuit. Hinc & Carolus ipse Magnus de remotis eum Britanniæ finibus honorabiliter euocauit, vt liberales omnes disciplinas penè tunc per Galliam extinctas ad lucem reuocaret.

Factus igitur Franciæ nouus ciuis anno circiter DCCXLIII. Carolo deinceps sedulus & fidelis comes adhæsit, eiusque inprimis animum omnibus disciplinis imbuit, adeò vt nec illi par in toto orbe foret in scientiis. Et quia Magister totius regionis peritissimus ac doctissimus erat, magno etiam aliorum virorum concursu & admiratione auditus est, plurimosq; eruditionis famâ insignes discipulos habuit, Rhabanum, Haimonem, Vsuardum, Aldricum, & alios complures. Parisiis quoq; eum docuisse, & nobilissimæ illius Academiæ fundamenta iecisse, testes quotquot de Academia illa scripsêre.

Multis verò Rex Carolus beneficiis hunc suum Magistrum honestauit. Contulit ei inprimis Abbatiam S. Lupi Trecensis, Ferrariensem, Cellam S. Iudoci, deniq; S. Martini Turonensis; vbi piè sanctéq; vixit, & iuuentutem Gallicam erudire continuans, frequenti etiam ac frugiferâ voluminum editione laudem sibi nunquam morituram peperit, obiitq; anno Christi DCCCIV. XIV. Kal. Iunij. *Ex vita eius operibus præfixa.*

S. AL-



B. ALCVINVS ABBAS ORD. S. BEN.

Quid non ALCVINO *facunda* LVTETIA *debes?*
Instaurare bonas, ibi qui feliciter artes,
Barbariemque procul solus depellere cœpit.

S. Gregorius VII. ſuper quem verè primi Gregorij requieuit ſpiritus, natione Tuſcus: Patrem habuit nomine Bonicum, & ipſe *Hiltebrandi* ſortitus eſt in baptiſmo vocabulum. Puer adhuc commendatus eſt Abbati S. Mariæ in Auentino monte liberalibus ſcientiis inſtruendus. Adoleſcens verò ad monaſterium Cluniacenſe ſe contulit. Inde poſt aliquot annos Romam rediturus, in aula Henrici III. moratus eſt, de quo Imperator aiebat: *Nunquam ſe audiſſe hominem, cum tanta fiducia Verbum Dei prædicantem.* Romæ verò inuidorum ſtimulis actus in partes Germaniæ & Galliæ ire ſtatuit: Verùm, trinâ S. Petri apparitione, vlteriùs progredi vetatus, mortuo Damaſo II. à Leone IX. Subdiaconus ordinatus, monaſterio S. Pauli deſolato prælatus, eiuſq; apparitione confortatus, illud reformauit. Inde Archidiaconus Eccleſiæ Rom. factus, in partes Galliarum directus, Simoniacos eliminauit, miraculisq; pluribus coruſcauit. Cultor verò Deiparæ ſingularis cum exiſteret, eidem coram imagine D. Virginis preces fundenti, eadem imago aliquando lachrymari, aliquando etiam arridere viſa eſt. Demùm poſt mortem Alexandri Papæ II. Pontifex renunciatus eſt X. Kal. Maij. A. C. MLXXIII. cuius celebrantis humero dextro inſidere viſa eſt columba de cœlo deſcendens. Magnis inſuper æſtuans febribus ope Deiparæ conualeſcit. Ipſe plurimis miraculis claruit. Henricum Imp. ne Epiſcopatus, & aliæ prælaturæ pretio conferrentur, admonuit, ſed fruſtra: nam potentium factione carceri incluſus, atq; à populo liberatus, Henricum imperio priuat, & Rudolpho ſubrogato, Henricus Gilbertum Rauennatem Pſeudopapam eligi curat. Gregorius ab eodem Romæ obſeſſus, à Guiſcardo Normanno liberatus Salernum perducitur. Vbi cùm Eccleſiæ annos XII in ſumma, & difficili temporum varietate, aſsiduis calamitatibus ob Eccleſiaſticam libertatem, cuius acerrimus defenſor fuit, afflictus demum ſancto fine quieuit, non ſine bonorum mœrore, ob eius eximias virtutes, & aſsiduam viduarum, pupillorum, & pauperum curam. Salerni ſanctè decubuit. A. D. MXXCV. VIII. Kal. Iunij. *Ex eius vita apud Plat. & Paul. Bernried.*

S. GRE-



S. GREGORIVS VII. P. M. ORD. S. BEN.
Ecclesiasticæ libertatis propugnator ac defensor acerrimus, cuius celebrantis dextro brachio columba insidere, & B. V. imago arridere, aliàs etiam lachrymari visa. Obijt XXV. Maij. A. C. ClƆ. XXCV.

S AVGVSTINVS, Italus, Romanus, Monachus & Præpoſitus Monaſterij S. Andreæ Romæ, in cliuo Scauri, miſſus in Angliam ad illius gentis conuerſionem, à S. Gregorio Papâ I. cum aliquot ſociis Monachis, A. C. DXCVI. cum Edilbertum Cantiæ Regem ſexto poſt anno ſua prædicatione ad Chriſtum adduxiſſet, Arelatum profectus ab illius ſedis Archiepiſcopo Etherio, primus Dorovernenſis, ſiue Cantuarienſis Archiepiſcopus conſecratus eſt A.C.DCII. Præfuit autem eidem Eccleſiæ annis plus minus octo, converſioni infidelium, prædicationibus, & augmentationi Eccleſiarum toto illo tempore ſemper intentus. Curſu verò peregrinationis ſuæ laudabiliter, in omnibus ſanctitatis operibus expleto, ad Dominum migrauit anno DCIX. VII. Cal. Iunij iuxta Eccleſiam Monaſterij SS. Apoſtolorum Petri & Pauli ſepultus. *De eo pluribus agunt, S.V. Beda & omnes rer. Angl. ſcriptores.*

S. AVGV-



S. AVGVSTINVS CANT. ARCHIEP. ORD. S. BEN.
Hic Anglorum Apostolus Edilbertum Cantiæ Regem
Cum suis baptizauit. & obijt miraculis clarus
anno. DCIX. VII. CAL. Junij.

S V. BEDA puer ſeptennis à parentibus Benedicto Abbati in Angliâ inſtituendus traditur. Vbi non ſolum monaſticis inſtitutus diſciplinis, & omnigenâ ſcientiarum eruditione inſtructus, breui admodum tempore, & quod mirabilius eſt, inter aſſiduas, monaſticæ diſciplinæ exercitationes, & continuam diu, noctuq; orandi, pſallendi, legendi in templo curam, tantum profecit, vt maximum ſua eruditione Eccleſiæ vniuerſæ ſplendorem attulerit. Nam in omni diſciplinarum genere Græcæ etiam, atq; Latinæ linguæ gnarus excelluit. Poëta, Rhetor, Hiſtoricus, Aſtronomus, Arithmetic⁹, Chronographus, Coſmographus, Philoſophus, Theologus, ita eo tempore mirabilis, vt in Prouerbium apud eius ſeculi doctiores abierit, *Hominem in extremo orbis angulo natum, vniverſum orbem ſuo ingenio perſtrinxiſſe.* Ei tria per totam vitam fuere familiaria: *Orare, Scribere, Docere.* Et quidem tanto in pretio doctrina eius habita fuit, vt ipſe Pontifex Sergius famâ virtutum & eruditionis eius commotus, eum ad ſe accerſiri curauerit, quò diuino eius ingenio in arduis Eccleſiæ rebus vti poſſet.

Diſcipulos reliquit eruditiſſimos, qui varijs locis tùm publicè, cùm priuatim docuerunt, vnde poſtea in reliquum Chriſtianum orbem doctrina fluxit vberrima. Tanta erat ſacrorum librorum eius auctoritas, vt etiam in Eccleſiis publicè legerentur, & quia in lectionum ſermonumq; titulis ſanctum (quod adhuc inter mortales degeret) vocare non auderent, venerabilem vocitarunt: ob quam cauſſam, in Eccleſia nomen, *Venerabilis* obtinuit. Tandem multis laboribus ſcribendo, docendoq; exantlatis, ſeptem ante mortem hebdomadibus lethali morbo correptus, à diuinarum rerum ſtudio minimè ceſſabat. Sacro deniq; Aſcenſionis Dominicæ die, cùm jam ſupremum agonem ſentiret imminere, ex aduerſo Oratorij, in quo precari conſueuerat, ſubiecto cilicio decumbens, lætus in hæc verba prorupit: *O Rex gloriæ, Domine virtutum, qui triumphator, hodie ſuper omnes cælos aſcendiſti, ne derelinquas nos orphanos,* qua in precatione vitam quoque finijt, tanta cum ſuauiſſimi odoris fragrantia, vt quotquot præſentes aderant, in Paradiſo viderentur ſibi verſari. *Ex eius vita.*



S.V. BEDA PRESBYTER E.D.
MON. ORD. S. BEN.

Fæcundat scriptis arentes BEDA Britannos
Scilicet exhaustas è cruce fundit opes.

S. Wilhelmvs Gellonensis, nobilissimis parentibus patre Theodorico, & matre Aldana natus, liberalibus disciplinis institutus, aulicus Caroli Magni factus, Regi & proceribus acceptus fuit, adeò vt primæ cohortis princeps euaserit. Inde contra Saracenos Franciam invadentes, comes Wilhelmvs belli dux declaratur, pariterq; Aquitaniæ Dux præficitur. Exercitum ergò contra eosdem producens, eorum tyrannide Christianos liberat, & vt Deo pro accepta victoria gratus esset, Religiosorum in primis curam suscipiens, monasteriis plurima elargitus est. Quin ipse novum Gellonense fundauit sub titulo *Saluatoris*, B.V. Mariæ & SS. omnium Apostolorum. Ipse deinde tædium rerum mandanarum concipiens, Regi Carolo summoperè eius abitum dolenti valedicit, & ab eo Reliquias S. Crucis dono accipit. Deinde in Ecclesiâ arma sua bellica S. Iuliano martyri offert, & ad Monasterium quod ipse construxerat properans, nudis pedibus cilicio indutus ingrediens, solemniter à fratribus exceptus, monachus efficitur. Vbi humilitate & patientia singulariter excelluit, extrema quæq; & vilissima sibi demandari cupiens. Vnde fratribus aliis inseruiens, & officia eorum viliora ipse subiens, coquinæ seruitium suscepit. Vtq; adhuc magis humiliaretur, Pistor esse jussus insigni miraculo à Deo honoratur. Nam cum instrumenta purgandi clibani deessent, signo S. Crucis munitus ardentem clibanum ingressus veste illæsa carbones exportauit. Inde in maiori veneratione habitus, se totum contemplationi addixit, carnem mirè afflixit, sine intermissione orationi incumbens. Nam totis noctibus in eâ perseuerans, centies in die, & centies in nocte coram altaribus genua flectens, non solum pro suis, sed etiam pro peccatis omnium Dei misericordiam implorauit. Ob memoriam passionis Dominicæ virgis cædi & flagellari solebat. Spiritu quoq; Prophetiæ pollens, diem obitus sui prædixit, sacrâq; communione munitus sanctè vitâ fungitur V. Kal. Iunij circa an. DCCCX. In cuius transitu circumquaq; omnes campanæ spontè suâ nullius hominis opera sonitum dare sunt auditæ. *Ex eius vita prolixè scripta.*

S. VVIL-



S WILHELMVS GELLONENSIS
ORD. S. BEN.

Hic Caroli Magni contra Saracenos belli Dux, Mon: Gellonense a se fundatũ ingressus, coquinæ & pistrinij officiũ exercens, clibanũ ardentẽ scapulari purgãs in nullo est læsus; centies die, et centies nocte genua corã altaribus flectens, sancte obijt V. Cal. Iunij an. DCCCX.

S. BONIFACIVS in Angliâ natus, à puero ſub diſciplinâ inſtituti monaſtici educatus, in omni literarum genere, præcipuè verò ſacrarum ſcripturarum intelligentia, tantum doctrinæ laudem eſt conſecutus, vt multi famâ eius paſſim diffusâ moti, ei ſe erudiendos tradere laborarent. Ipſe verò hominum fauorem horreſcens, ſolius verò diuini amoris Zelo accenſus, peregrinationem pro Chriſti gloriâ, ad loca remota ſuſcepit, ac primùm venit in Friſiam; at vbi illic maximam partem Eccleſiarum Chriſti à Radbodo tyranno ſeruos Chriſti perſequente & profligante, vaſtatam & euerſam; extructa verò dæmonum cultui fana reperit, rei indignitate motus, vacua ſpiritali fertilitate arua relinquens ad natale ſolum ſe recepit. Patre monaſterij ſui intereà defuncto, fratres ei regendi munus decernunt; quod ipſe, qui peregrinationem meditabatur, recuſans, impetratis ab Epiſcopo illius loci benedictione & literis commendatitijs Romam profectus eſt, vbi à Gregorio II. Pont. Max. benignè exceptus mandatum prædicandi Euangelium per Germaniam accepit: ac litteris Apoſtolicæ ſedis inſtructus, varias Germaniæ prouincias, vbiq; verbi Dei ſemen ſpargens, perluſtrauit; tandem auditâ Radbodi morte, in Friſiam redijt, ac plurimos ibi ab idolatriæ erroribus ad veritatis lucem retraxit. Manabat interim longè lateq; fama prædicationis eius, & fidelium numero magnæ fiebant acceſſiones, ita vt Romam veniens, fidei & doctrinæ ſuæ Pontifici ſummo rationem redditurus, Epiſcopus ab eodem crearetur; ac demùm cùm inde reuerſus, infinitam multitudinem hominum fide Chriſtiana imbuiſſet, Moguntinenſi ſedi, in eius gratiam ad Archiepiſcopatus dignitatem euectæ præficeretur. Quamobrem cùm in tantâ meſſis copiâ, paruitas operariorum, quos habebat, non ſufficeret inſtituendæ credentium multitudini; acciuit plures alios pietate & eruditione præſtantes viros & per prouincias multas ordinauit & conſtituit Epiſcopos, extruxit Eccleſias, erexit monaſteria: ac tanta Germaniæ populis beneficia ſpiritualia feliciter præſtitit, vt *Germanorum Apoſtolus* mereretur appellari. Tandem naui in Friſiam delatus, impiorum latronum ſcelere trucidatus eſt Non. Iun. A. C. DCCLV.

Ex vita ap. Sur.



S. BONIFACIVS ARCHIEP. MO.
GVNT. M. ORD. S. BEN.
Perte GERMANIS pietas plantatur in oris.
Sed FRISO Patrem barbarus ense necat.

S. Deocharvs, Germanis Gottlieb/ Græcis *Theophilus*, vir valde venerabilis, scientia scripturarum, & religione monasticæ conuersationis, insignis, multis effulsit virtutibus. Fuit primus Abbas Monasterii Hasenrietani, seu Hernriedensis, conditi à Carolo Magno. Erat autem locus, vbi nunc Hernrieda, vastus & desertus, cùm à S. Deocharo incoli cæptus est; in cuius gratiam Carolus Magnus exiguam ædiculam Deiparæ Virgini consecratam, exstruxit; quæ in magnâ religione & veneratione fuit vsq; ad auorum vel proauorum nostrorum memoriam, nam anno salutis M. CCC. XC. in Vigilia SS Apostolorum Petri & Pauli incendio periit cum potiore ciuitatis parte.

Supradictæ Ædiculæ adiecit postea Carolus Magnus insigne Monasterium, cuius primus Abbas Deocharvs. Eius festum VII. Idus Iunii agitur. Quo verò anno Domini res mortales reliquerit ad cælestem beatitudinem translatus, mihi non liquet. Certum est, sanctitatem viri post mortem variis miraculis à Deo declaratam & illustratam esse. Anno salutis M. CCC. XVI. eleuatum est sacrum corpus S. Deochari, præsente Ludouico IV. Imp. Bauaro, & Philippo Episcopo Eystettensi, repositumque in sarcophago lapideo, portione de sacris Reliquiis Ludouico Imperatori data, qui eâ Norimbergensium Templum Laurentianum cohonestauit, in cuius altari duodecim Apostolis consecrato religiosè asseruata est. Anno Domini M. CCCC. LXXXII. ipso Paschatis festo, præsentibus Wilhelmo Episcopo Eystettensi, nonnullisq; canonicis, apertus est lapideus ille, de quo supra, sarcophagus; in quo reperta sunt sacra ossa Deochari, viridi eoq; serico panno involuta, non sine gratissimi odoris fragrantiâ; quæ ex veteri conditorio exempta Wilhelmus Episcopus in nouum abs se procuratum transtulit.

Porrò tam Hernriedæ quàm Norimbergæ Deus varia miracula beatis hisce lipsanis interuenientibus, edidit; nam & cæcis visus, claudisq; gressus restitutus est: fugati omnis generis morbi etiam Epilepsia. Fædus strumæ tumor depulsus. Vita reddita iam ad mortis limina admotis: In præceps delapsi quidam absq; noxa, inuocato S. Deochari subsidio. Deniq; multa alia beneficia ad sacros hos cineres mortalibus accurrentibus diuinitùs concessa sunt. *Ex SS. Eystet. Grets. Obseruat. l. 2. c. 8.*

S. DEO-


S. DEOCHARVS
ABBAS.
Dilectus Deo et hominib9.

S. DISIBODVS Hibernus, liberalibus disciplinis institutus, ætatis anno trigesimo presbyter ordinatus, inuitus ac renitens Episcopus creatur. Sed cum immorigeros & vitiis deditos assiduè arguendo, obsecrando, increpando nihil proficeret, iniuriis insuper affectus, atq; è sede sua pulsus, quam decem annis strenuè gubernarat, dereliquit: Hiberniaq; egressus, peruenit in Germaniam. Incitatus verò famâ S. Benedicti, qui non ita pridem è vitâ excesserat, atq; discipulorum eius, missâ legatione, quàm plurimos eiusdem instituti & conuersationis viros religiosos ad se adduxit, quibus etiam oratorium & congrua domicilia construenda curauit. Ea verò fratrum congregatio, tam pietate erga Deum, quàm habitatorum numero crescebat, cunctaq; agenda & habenda, imperio S. DISIBODI subiacebant, communisq; ab illis vita secundùm B. Benedicti institutionem exercebatur. Atq; hac ratione effectum est, vt per multas prouincias insignium virtutum eorum fama sparsa sit, compluresq; ad eos venerint, consilia & auxilia animarum saluti opportuna ab eis expetentes: prædiaque & facultates suas DEO & B. DISIBODO hilari mente offerentes.

Cæterùm cùm iam triginta annis ibidem DEO seruiuisset, ac fratribus suis verbis & exemplis egregiè præfuisset, anno ætatis suæ LXXXI. diem obiit extremum.

Ad eius sepulchrum complura diuinitùs edita sunt miracula. *Ex vita ap. Sur.*



S. DISIBODVS. EPISCOPVS

Hic BENEDICTINOS primus DISIBODVS in oras
Theutoniæ adduxit Claustraq; struxit eis.

S. ELISABETH virgo & Abbatiſſa Schönaugienſis monaſterii, tanquam altera Eliſabeth, ſpiritu ſancto plena, præcurrentem Domini iram in filios hominum vt diuinitùs cognouit, ita & diuino quodam modo poſteris manifeſtauit. Mirabiles revelationes habuit, quæ nunc Germanico, nunc Latino ſermone, cuius tamen expers erat omnino, pronunciatæ, præſentiam illius, qui linguas infantium facit diſertas, & aperit ora mutorum in ea adeſſe demonſtrabant.

Obijt miraculis clara A. C. MCLXV. XVIII. Iunij.

S. HILDEGARDIS ſanctimonialis primùm in monte S. Diſibodi, diuino dein mandato ad montem S. Ruperti confeſſoris in oppido Bingenſi ſecedens, tantum Spiritus ſancti gratia repleta eſt, vt tam nouum quam vetus teſtamentum ad integrum intelligeret, cùm tamen antè, præter Pſalterium nihil didiciſſet. Cuius ſcripta & prophetiæ tantæ auctoritatis fuerunt, vt agente S. Bernardo abbate, Eugenius Papa III. ea in Conc. Treu. publicâ ſententia confirmarit. Obiit A. C. MCLXXX. XV. Sept.

S. GERTRVDIS primùm Rodardesdorffenſis Monaſterii deinde Helfftæ Abbatiſſa, eximiæ ſanctitatis perfectione Deo familiariter coniuncta, & cæleſtibus reuelationibus aſſueta, ex inſtinctu ſpiritus ſancti, compoſuit nonnullos libros magno Eccleſiæ fructu: & obiit A. C. MCCXC. miraculis celeberrima. Eius ſoror fuit S. Mechtildis, pariter diuinis reuelationibus clara, quas etiam conſcripſit, ac obiit an. circ. MCCC. *Arnold. VVion. lib. 5. Ligni Vitæ.*

S. ELI-



SSS. HILDEGARDIS, ELISABETH, GERDRVDIS,
ABBATISSÆ ET PROPHETISSÆ ORD. S. BEN,
Consecutæ rerum cælestium Doctrinam precibus.
& purissimâ Dei Contemplatione.

SINGELMVNDVS natione Anglus de ſtirpe Friſonicâ, cùm eſſet presbyter, & abbas ordinis S. Benedicti, temporibus beati Willebrordi, diuino inſtinctu venit ad fines Hollandiæ: vbi ferocibus & indomitis Kenemariis verbum ſalutis prædicauit. Et poſt multos labores, febri correptus, animam creatori reddidit, & honorificam ſepulturam accepit in vico *Velſen*. Vbi etiam precibus ſuis aquam de terrâ produxit. Sanctum autem corpus per myſticam reuelationem creditur Valdericus, decimus quintus Epiſcopus Traiectenſis adinveniſſe, cum multis aliis corporibus, quibus diæceſim Traiectenſem honorificè adornauit, anno Domini CMLXXVII. Natalem habent antiqua Miſſalia Calendis Februarij, ſed à memoriâ hominum celebratus eſt in æſtate, die XXI. Iunij, quando fortè eſt eleuatus. Eſt autem *Velſen*, pagus diæceſis Harlemenſis, vbi ſanctus Ingelmundus etiam noſtra memoria claruit miraculis, & patrocinio contra dentium dolorem. Sed caput auro involutum inde ante aliquot annos furto eſt ablatum. Cæteræ reliquiæ poſtea à Geuſiis per pauimentum templi ſunt diſperſæ, ſed à cuſtode collectæ, & in tuto loco conſeruatæ. Eæ jam ſeruantur Harlemi, quia Velſæ omnes ferè ædes cum trabibus Eccleſiæ dirutæ ſunt & exuſtæ, partim hoſtili incurſione, partim militum Regis neceſſitate. *Ex Mol. natal. SS. Belgij.*

S. INGEL-



S. ENGELMVNDVS ABBAS ORD. S. BEN.
Hic natione Anglus diuino instinctu in Kenemariam circa annum DCC: fidem inuexit; Velsæ prope Hariemum, aquam precibus de terra produxit, obijt XXI: Junij, miraculis etiam fulgens.

SEDILDRVDIS Annæ Anglorum Orientalium Regis filia, moribus & vitæ integritate fuit admirabilis: primùm Thuinberto Auſtralium Giruiorum Principi, in coniugium tradita, cum eodem pari voto virginitatem ſeruauit. Deinde eo defuncto, iterum à patre invita Egfrido Northumbrorum Regi ſanctiſſimè copulata, eiuſq; convictu, atq; conſortio duodecim annis vſa, perpetuò tamen Virgo permanſit: ac tandem Regis ipſius conſenſu, regali diademate contempto, in Monaſterio Ebbæ vni regi Chriſto ſe conſecrauit. Et in ſummâ vitæ auſteritate vixit, linearum veſtium vſu ſibi penitus interdicto, diuinarum rerum meditationi ita dedita fuit, vt ad horas aliquot precibus & lachrymis intenta perſeueraret. Prima deinde Abbatiſſa Elyngenſis Cænobij facta, poſtquam annis VII. ſacrarum Virginum monaſterium rexit, ſanctiſſimisq; vitæ exemplis & monitis ad omnem ſanctitatem formauit, vnà ſecum plurimas ad portum ſalutis æternæ feliciter perduxit. Obijt anno DCXC. die XXIII. Iunij. Cuius corpus, cum poſt vndecimum obitus ſui annum ad aliud ſepulchrum deportaretur, ineffabili odore fragrans, ita incorruptum, integrumq; inventum eſt, ac fuerat ab omni corruptionis labe immune. *Ex vita & Anglicis Script.*



S. EDILDREDA REGINA ET VIRGO, ORDI
NIS S. BENEDICTI.

*Hæc primum Tumberto, deinde Egfrido Regi nupta, cum vtroq; virginita-
tem illibatam seruauit: demum Sanctimonialis & Abbatissa obijt* XXIII
Iunij Anno DCXC. *Eius corpus post* XI *annos incorruptum est repertum.* IGM

S. ADELBERTVS filius Ediluualdi Deirorum Regis, nepósq; S. Oswaldi Regis Northumbriæ, cuius filius erat Edilvvaldus Rex, pro Christo dimisit regale patrimonium: monachumq; egit in cœnobio Epternacensi quod à S. Willibrordo magistro suo cõstructũ fuerat, &cum S. Egbertus instar duodecim Apostolorum duodecim congregaret Apostolicos viros, quos missurus esset ad prædicãdum fidẽ Christi paganis & barbaris Frisonibus, hunc Leuitã vndecim presbyteris duodecimũ adiunxit: qui añô Domini sexcentesimo nonagesimo, velut duodecim Dominici gregis arietes propero vento appulerunt in *Vilten-burg*, siue Traiectum. Itaq; Adalbertus, primus Traiectẽsis ecclesiæ Archidiaconus, post multorum paganorum conuersionem, & laudabilem sanctæ vitæ consummationem, multis miraculis clarus, sepultus est Egmondæ in Kenemaria, quæ etiam Hæcmunda appellatur. Vbi sub Theodorico primo Hollandiæ Comite corpus eius de tumulo leuatum est. Theodoricus autem junior, paternæ deuotionis æmulator, ibidem monasterium construxit Ordinis S. Benedicti, in honorem S. Confessoris ADELBERTI, quod hactenus *Egmond* dicitur, in diæcesi Harlemensi. Huius deniq; Theodorici filius, Egbertus Treuirensis præsul, per merita S. ADELBERTI à valida febri absolutus, eius vitam curauit describi per Medelocenses cænobitas, quæ extat inter historias sanctorum mensis Iunij. Natalis enim incidit in diem XXV. mensis Iunij. *Ex Mol. Natal. SS. Belg.*

S. ADEL-



S. ADELBERTVS, ORD. S. BEN.

Hic regio patrimonio in Anglia relicto solus Leuita cum XI: socijs Presbyteris ad Boreales terras anno DCXC: venit, Haecmundam, & quaedam alia diaecesis Harlemensis loca à gentilitate emundauit, ibiq; miraculis clarus quieuit XXV: Junij.

S. Eberhardvs ex illustri Hilpolstainiorum Comitum gente natus, parentes religiosissimos habuit. Literarum tyrocinium Babenbergæ posuit, hausitq; celeriter optimas disciplinas. Factus dein Canonicus, nudus nudum Christum sequi constituit, atq; clam omnibus ad Cœnobium S. Michaëlis confugit, vt monachum ibi profiteretur. Sed à Præposito ex Monasterio volens nolens extractus, quod jam in Monachum attonsus Babenbergæ non eleganter appareret, vnà cum pædagogo in Gallias amandatus est. Ibi plurimùm in literis, vsu, & prudentiâ profecit, ita vt reuersus Babenbergam maiores natu suâ auctoritate percelleret. Verùm quam semel induerat mentem religiosæ vitæ complectendæ, exuit nunquam: & quadragesimum annum agens, Prüfeninganum Monasterium est ingressus. Cùm verò Biburgense Monasterium à fratribus fundatum esset, primus ibidem ab Othone Episcopo designatus est Abbas Eberhardus ex Prüfeningano euocatus, rexit annos XIII. Exin Conrado Archiepiscopo Salisburgensi fatis functo suffectus, A. C. MCXLVII. curauit Episcopatum annis XVII. A partibus Alexandri Pont. contra Fridericum Imp. stetit; vitæ innocentiam vndiq; coluit, ita vt miseros vbiq; omni ope, consilio, auxilio præsens absens subleuaret; pauperũ vlcerosorum, Elephantiacorum tuguria per se coram adiret, reuiseret, victûs & morbi subsidia benignissimè præberet, sordes, vomicas, saniem, taboq; fluentes artus ipse contrectaret, nihilq; prætermitteret officij, quod ab infimo quoque non sine fastidio & horrore præstari solet. Tandem patratis multis diuinis pietatis operibus & miraculis, migrauit in cælum Cal. Iulij A. C. MCLXIV. *Ex Bau. sancta. Raderi.*

S. EBER-



S.EBERHARDVS ARCHIEP. SALISB.ORD.S.BEN.
Præsul Iuuauiæ fuit hic EBERHARDVS. egenti.
Cuius erat dando semper aperta manus.

S. Otho ex nobilissima & religiosissima Andecensium comitum stirpe natus, patrem habuit Bertoldum II. Literis à puero eruditus, easdem mox in Poloniam profectus iuventuti tradidit. Dein legatione Ducis Poloniæ Polislai perfunctus, Henrico Imperatori ab Epistolis & Sacellis fuit, quo agente tandem Babenbergensis Ecclesiæ curam & Episcopatum, cùm duos jam recusasset, accepit, magnasq; res cum virtutis studio, tum populum pro concione docendo effecit, variaq; Cænobia & templa partim condenda, partim instauranda curauit. Polislaus cùm Pomeranos bello subegisset, eosdem cupiebat Christianâ disciplinâ ad cælestem cultum informari. Othonem ad hoc diuinum diuinæ legis promulgandæ munus invitat, qui acceptâ ab Honorio Pontifice R. potestate, faustaq; comprecatione eam gentem, quamvis horridam ac barbaram multis passim & ingentibus editis miraculis, magnisq; laboribus & periculis defunctus cælesti fonte tinxit, & ad omnem vitæ humanitatem ac honestatem traduxit. Postremò vitæ tumultuosæ pertæsus, cùm ad religionis statum veluti quietis diuinæ portum aspiraret, frustra sacrum abdicare magistratum conatus, eundem administrare, quoad vita superesset, jussus est. In Moguntino Concilio patribus adsedit. Vitâ tandem & æuo laboribusq; exhaustus religiosissimè diem obijt extremum, cui funebrem dixit laudationem Imbrico Pontifex Herbipolensis, quæ & hodie legitur. Vixit annos LXX. migrauit MCLXXXIX. VI. Non. Iulij. *Ibidem.*

S. OTHO.



S. OTHO EPISC. BAMBERG. ORD. S. BEN.
Dum cælestis OTHO uerbi pia semina spargit,
Ad pia signa CRVCIS gens POMERANA uolat.

S. LANFRANCVS natione Tranſalpinus, patriâ Papienſis, ab ineunte ætate in literis educatus, & cum adoleuiſſet, progreſſus in Normanniam venit, famâ & celebritate Eliſini Abbatis Beccenſis prouocatus in itinere Rhotomagum profecturus, veſperi per Syluam tranſiens, incidit in latrones, à quibus manibus ad tergum alligatis ſpoliatus, & in denſum coniectus eſt. Manè à viatoribus tranſeuntibus opem clamore petijt, & ſolutus eſt. Inde ad Beccenſe cænobium ſe contulit, vbi Monachus primùm, deinde Prior Beccenſis fuit: Poſtea Abbas S. Stephani Cadomenſis cænobij, quod Guilelmus Dux erexerat. Deinde Guilelmus Angliæ regno potitus, LANFRANCVM omni literarum genere excultum, & in quo ſummam gerendi regni ſpem & fidem collocauerat, ad Archiepiſcopatum Cantuarienſem ex Normannia vocat: quem LANFRANCVS, & à Rege coactus, & à Papa Alexandro juſſus ſuſcepit. Porrò LANFRANCVS non modo ob Eccleſiæ ſed ob Reip. adminiſtrarionem ſpectatæ fuit antiſtes induſtriæ. Abſente enim Guilelmo, omnia LANFRANCO mandabantur, qui ſumma prudentia cuncta moderatus proceres atq; plebem in officio tranquillè, ſine vllo motu continebat.

Eodem tempore, Berengarius Turonenſis in hæreticam prolapſus prauitatem, omnes Gallos, Italos & Anglos, ſuis jam penè corruperat prauitatibus, noua & inaudita ac falſa aſſerens ſuper Sacramento altaris, & tranſubſtantiatione, tam panis in carnem, quàm vini in ſanguinem. Sed Lanfranci prudentia, omnes verſutias adverſariorum detegens, Catholicam circa illa omnia confirmauit veritatem. In Cantuariâ maiorem Eccleſiam, cum officinis renouauit. Dignitates multas eidem Eccleſiæ acquiſiuit, maneria reſtaurauit, Xenodochia duo ſtabiliuit, hæreſes condemnans fidem roborauit, ordinem monaſticum elegãter informauit, Eccleſiam apud Roffam reformauit, libros quos rudis ſimplicitas Anglicana corruperat, ab antiquo diligenter ſanè correxit, quorum corroboratione ſe gaudet Eccleſia communiri. Obijt V. Non. Iulij, ſecundum Weſtmonaſterienſem IX. Cal. April. A.C. MLXXXIX. *Ex Angl. Script. præſ. Matth. VVeſtmon.*



S. LANFRANCVS ARCHIEP. CANT. E. D.
ORD. S. BENED.
Ausonia uenit LANFRANCVS adusq; Britannos,
Doctrinæ illustrans lumine Vtrumque solum

S VDALRICVS nobili loco natus, ab ineunte ætate piè institutus, in omni vitâ Christianis virtutibus præluxit. Puer ab omni intemperantia refugit: habitu, incessu, & vultu morum grauitatem præ se tulit. Adulta iam ætate in cænobio S. Galli religiosis monachis in disciplinam traditus, cum in litteris, tum in ecclesiasticæ disciplinæ studiis mirificè profecit. Virtutum igitur progressionibus cùm in dies maiorem laudem collegisset, tandem Augustæ Vindelicorum Episcopus creatur. Qua administratione susceptâ, totus in id incubuit, vt quem beatus Paulus Apostolus episcopum expressit, illum vitæ exemplis, castissimâ religione, diuinæ pietatis officiis, omniq; episcopali sanctitate perpetuò imitaretur. Abstinentia enim magna fuit, & admirabili: carnibus non vescebatur, humi cubabat, vili stramento subiecto: erga omnes hospitalitate ac liberalitate vsus, tum erga pauperes inprimis, quos in mensâ conuiuas semper adhibuit. Religionis caussâ aliquoties ad limina Apostolorum Romam peregrinatus est. His aliisque religiosè sanctèq; factis, ac miraculis præterea multis, quibus illius sanctitatem notam Deus esse voluit, tertium & octuagesimum annum agens ad præmium abiit in cælum, Die IV. Non. Iulii A. C. CM LXXIII. Anno ante obitum decimo octauo, prælio interfuit, quo Otho Magnus Imp. Hungaros, qui Augustam obsidione cinxerāt, internecione cecidit, quo tempore VDALRICVS inter medios telorum iactus sacerdotali stola tectus volitabat, & CRVCEM diuinitùs sibi missam ab Angelo accepit. *Ex vita.*

NOTATIVNCVLA.

HIc non immerito inter Benedictinos numeratur, cùm non solum in monasterio educatus fuerit, verumetiam Regulam S. Benedicti in Episcopatu obseruauerit & habitum portauerit: licet professionem ab Ingelheimensi Episcoporum concilio prohibitus non emiserit.



S. VDALRICVS EPISC. AVGVST.

Hic miræ abstinentiæ, largitatis, & uigilantiæ, ac miraculorum gratia illustris cum esset, in signum uictoriæ contra Hungaros, CRVCEM per Angelum cælitus sibi missam accepit A.C. CMLV. Ob. IV. Iulij A.C. CMLXXIII.

S. WILIBALDVS natus est A. C. DCCIV. patre Richardo Rege in Angliâ, matre Bonna S. Bonifacii sorore. Triennis maximam incidit corporis infirmitatem, verum ante sacrosanctam Crucifixi imaginem voto edito, sanitatem recuperauit. Quinquennis oblatus est Deo in monasterio Waldtheim sub Abbate Egbaldo, in quo mirificè profecit. Cum patre & fratre Wunibaldo posthæc peregrinationem sacram suscipiens, Lucæ Italiæ vrbe patre mortuo, Romæ & ipsi diuturno vexati sunt morbo. WILIBALDVS sanitate recuperatâ Hierosolymam, sacra loca visurus contendit, omnemq; peregrinationem septennii spatio absoluit. Inde in Casinensi monasterio quieuit: Romamque reuersus, à summo Pontifice destinatus est cooperator vineæ Domini ad S. Bonifacium. A quo primus Eystettensis Ecclesiæ Episcopus constitutus est A. C. DCCXLV. ætatis suæ XLI. Præfuit summâ cum laude sapientiæ ac pietatis, annis sex supra triginta plurimasq; res sanctè ac præclarè gessit, quæ luculenter descriptæ habentur. Excessit è vitâ anno Christi DCCLXXXI. Nonis Iulii, ætatis LXXVII. cum multiplici bonorum operum fructu, animarumque lucro, Confessor officio, studio & multorum annorum laboribus Martyr. Sepultus est in vrbis à se constructæ summo templo, miraculis illustris. SS. catalogo adscriptus est à Leone VII. anno Domini DCCLXXXIV.

Ex eius vita.

S. VVILI-


S.WILIBAL
DVS EPISCOPVS.
Sacerdos magnus q in dieb9 suis
placuit Deo, et inuentus est iust9

SKILIANVS Hybenus, nobilis. Monachus factus, assiduis ieiuniis, vigiliis, & diligenti rerum cælestium commentatione, tantum profecit, vt maximam opinionem adeptus, in præsulem Monasterii eligeretur. A Romano postea Pontifice consecratus Episcopus & ad prædicandum Euangelium missus, venit Herbipolim; vbi Gosbertum ducem Franciæ Orientalis, cum aliis multis sacro fonte abluit. Gladiis deinde sicariorum, quos Ducis coniunx subornârat, cum sociis occubuit, Die VIII. Iulii anno Domini DCLXXXV. Ipsa verò simul cum percussoribus à Dæmoniis arrepta, facinoris sui pœnas æternas luit. Huius verò rei testimonium in præsentem diem legitur Herbipolis in cryptâ Ecclesiæ, his versibus à S. Burchardo monacho, & Episcopo Herbipolensi compositis, & sepulchro eius affixis:

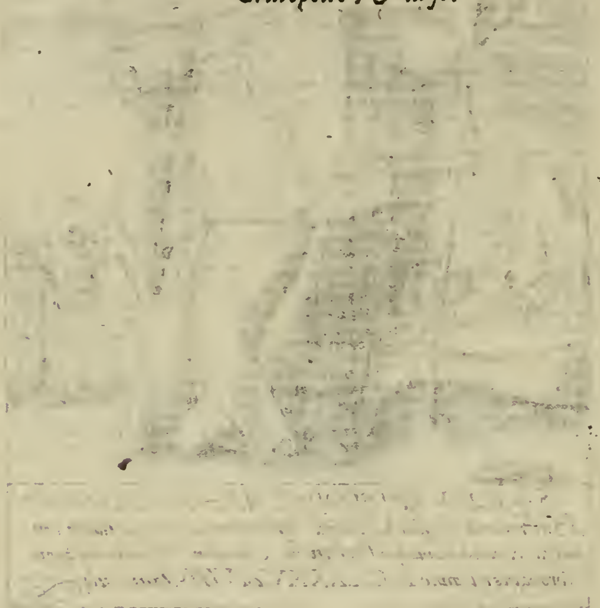
Hi sunt Herbipolis, qui te docuêre Magistri,
Qua verum coleres religione Deum.
Impia quos tandem iussit Geilana necari,
Celauitq́; sub hunc corpora cæsa locum.
Ne turpi sine laude situ defossa iacerent,
Corpora Burchardus sub monumenta locat.

S. KILIA-



S. KILIAN, EPISCOP. ET MARTYR ORD. S. BEN.
Hic Franconiæ Apostolus, Ducem Gosbertum ad Christi fidem con„
uertit, et cum Colomanno Presbijtero, & Totnanno Diacono martÿrio
coronatus est, anno DCLXXXV. die VIII. Idus Iulij

S HIDVLPHVS, Monachus primùm, Deinde Treuirensis Archiepiscopus creatus, fauore Pipini Regis Franciæ, inter multa bona, quæ operatus est, Monasteriorum ædificationi operam dedit: & inprimis cænobium S. Maximini, iam vetustate penè collapsum ex integro restaurauit, & tantum redditüum reliquit, vt sufficeret centum Monachorum alimentationi. Tria itidem alia Monasteria in saltu Vosegi construxit, in quorum vno, Episcopali curâ relictâ, Abbas effectus, in eodem ad mortem vsque miraculis claruit. Obiit quinto Idus Iulij, & in Monasterio suo sepultus est. Vixit anno Domini DCCL. *Ex Trithemij lib. 4. c. 74. Cratepolio, & alijs.*





S. HYDVLPHVS ARCHIEP. TREV. ORD S. BENEDICTI.
Hic liberandis energumenis Clarus. Idib. Iulij
Migrauit ad Christum An. DCCVII.

BEGINO Augustæ natus, & à teneris in Monasterio SS. Vdalrici & Afræ educatus, & sacris literis eruditus, miros in virtutum stadio progressus fecit. Tempore verò Schismatis Henriciani in S. Blasii cœnobium secessit, vbi etiam Gebhardo Constantiensi Episcopo, eadem caussâ sede pulso familiaris effectus, eiusdem laborum comes indiuiduus, ab eodem semel ac iterum ad summum Pontificem ablegatus fuit. Inde ad Monasterium suum reuocatus Augustam, eidem Abbas præfectus fuit, A. C. MCIX. Vbi reformationi sedulò insistens, miraculis etiam claruit. Sed cùm Hermanno Episcopo excommunicato communicare nollet, ab eodem Cænobio pulsus est; vbi stupenda acciderunt. Nam impio armatâ manu irrumpente, ambitus claustri terræ motu fortiter concussus est, & Campanili nutante, campanæ vltrò sponte suâ sonitum ediderunt. Adhæc tumba S. Afræ, ferreis vinculis dissilientibus, ferè reserata est. EGINO cum duodecim fratribus euasit, & acceptis à Moguntino Archipræsule litteris commendatitiis, Rosellæ à Summo Pontifice benignè acceptus, cum eodem Romam profectus est. Vbi acceptâ de manu Pontificis sacrâ communione, & non semel ab eodem exosculatus, benedictione acceptâ, impetratisq́; , quæ postulauerat, in reditu Pisis in morbum incidit, vbi sacramentis Ecclesiasticis munitus, sæpiusq́; Psalmum *Laudate pueri Dominum* pronuncians, tandem in vltimo versu beatam Deo animam reddidit XV. Iulii A. C. MCXXII. Quiescit in S. Michaëlis Camaldulensium templo. *Ex vitâ per Vdalscalcum.*

B.EGINO



B. EGINO ABBAS ORD. S. BEN.
Hic cum ab Hermanno Episcopo excomũnicato exagitatus Augustâ profugeret, Romæ á Paschalj II. P.M. benignè exceptus, in reditu Pisis uitâ excessit, miraculis clarus. XV. Iul. A. C. MCLXVII.

CC. MM. hac occaſione ad palmam martyrij peruenêre. Ad inſigne & clariſſimum Cœnobium S. Petri à Cardegnâ acies dirigebat Zafa Rex Arabum, vbi ducenti monachi degebant ſub diſciplinâ Stephani Sanctii Abbatis, viri probi, & religioſi, inſtituta S. Patris Benedicti ſequentes. Erat autem huic Tyranno inviſum & exoſum genus omne monachorum, vt qui arctius Chriſtianam profeſſionem ſequerentur, & alios ad eiuſdem obſeruantiam firmiùs continendam, verbo & exemplo hortarentur. Tentat Abbatem, & Monachos Zapha blanditiis, deinde minis: ſed ab Abbate Stephano Sanctio confortati monachi, & animati exemplo SS. Iuſti & Paſtoris, quorum natalitia illo die celebrabat Eccleſia Hiſpanica, quorum alter tredecim, alter ſeptem annorum ætatis, non inquiſiti ſe vltrò obtulerant iudici, & tanta conſtantiâ martyrium pertulerunt, eſſe verecundum, à pueris tenerâ adeò ætate, grandes ſuperari, inſiſtendum eorum veſtigiis, & multorum monachorum, qui Cordubæ necem pro Chriſto pertulerunt ſponte. Omnes igitur in parte clauſtri congregati vnanimes Chriſtum confeſſi, & Mahometum, & eius ſpurcam legem execrantes, Iſmaëlitarum gladiis ducenti Monachi cum Abbate Stephano Sanctio, vno die pro Chriſti fide tuendâ, confoſſi, & iugulati crudeliſſimè fuere. Cænobium euerſum, ſupellex direpta, veſtes & vaſa ſacra ſublata.

Contigit hoc facinus anno C. DCCCLXXXIV.

Ex Alfonſi Ciac. cap. 13. de 200. Mart.

CC.MM.



CC. *MARTYRES Ordinis S. Benedicti Mon: S. Petri a' Cardegna cum Stephano Sanctia Abbate an. 872. die 6. Augusti a' Saracen: interfecti.*

S. HIERON genere Scotus, ac nobilitate insignis, cùm esset parentibus suis vnicus, nequaquam mundi illecebris detineri potuit, sed Dei famulis se jungens, vniuscuiusq; sectabatur virtutes. Cumq; ad presbyterij gradum suo merito conscendisset, multos in Frisiæ partibus à diuersis erroribus auertit ac liberauit. Demùm, prout optauerat, calicem passionis bibit, sub persecutione enim Danorum & Nordmannorum ad tribunal protractus, post flagella & carcerem, reliquasq; iniurias, ense martyrium consummauit. Caput eius est in *Nordvvick*, loco martyrij, corpus paulò post per diœcesanum Episcopum, & Theodoricum secundum Comitem Hollandiæ, accedentibus miraculis translatum est Egmondam in sancti Adalberti monasterium, præmisso ex more triduano jeiunio.

Festum valdè notum est Hollandis: multi enim eius beneficio res suas deperditas recuperarunt. Vnde versus exstat:

Rebus in amißis IERON sæpißimè fulget.

Ex Mol. nat. SS. Belgij.



S. IERON MARTYR. ORD. S. BEN.
Nobilis Scotus, sanctitate, sacerdotio, Zelo animarum, & miraculis eximius. Natalis eius agitur XVII: Augusti, in Nordwick diœcesis Harlemensis, vbi à Danis & Nortmannis, circa añum DCCCLVI: pro Christo flagella, carcerem, aliaq; dira perpessus, gladio occubuit.

S. CAROLOMANNVS primùm Franciæ Rex, deinde pro amore Dei regnum Franciæ reliquit, ac Romam ad Zachariam Pontificem, cum honestissimo Francorum comitatu concessit, multaq; eximia dona beato Petro Apostolo contulit. Et à dicto sancto Pontifice clericatus jugum suscepit. Et mox in monte Soracte monasterium sibi condidit, idq; sancto Siluestro dicauit, quod ibi latuisse sanctus Pontifex miserrimis suis temporibus, diceretur. Offendit autem *Carolomannum* eo loci assidua Francorum prætereuntium, & ad se, tanquam ad Dominum adeuntium, turba: quodq; propter contemptum regni terreni laudibus extolleretur. Vnde cum fido socio se Casinum recepit, ac rigida se S. Benedicti disciplina devinxit. Cui in eodem proposito sese adiunxit Rachis rex Longobardorum. Accidit aliquando vt CAROLOMANNVS hebdomadarius, ad coquinæ officium deputaretur, cumq; in multis ignoranter offenderet, coquus vino exæstuans, ter ei alapam dedit. Quæ ille placido vultu pertulit. Sed ab indiuiduo comite indignante, dignitas eius prodita est, & deinceps cum magna reuerentia est obseruatus. Quanquam autem mundum reliquisset, invitus tamen profectus est ad fratrem suum Pipinum, ad dissuadendum expeditionem belli Longobardici. Neq; enim ipsa abbatis sui jussa detrectare, neq; abbas aut Rachis monachi preces repudiare, aut Aistulphi fratris eius, regis, imperium ausus est recusare. Hic, relatione de bello facta, summo studio caussam Longobardi, sed iniquis omnium auribus, egit, ac non multo post in Viennensi monasterio diem clausit extremum. Cuius corpus jussu regis ad monasterium S. Benedicti, in quo monasticum habitum susceperat, relatum. Addit Volaterranus lib. 2. eum in Casino jussum greges loci pauisse: ea propter jure inter beatos annumerari. *Ex Mol. natal. SS. Belgij.*

S. CARO-



S.CAROLOMANNVS AVSTRASIÆ REX ORD s ben
Monachus primum Montis Soractis; deinde
Casini; tanta in S. Benedicti Disciplinam
fuit obseruantia, ut Abbatis iussu greges
Eius loci pasceret obyt Anno DCCLIV XVII Aug

S. Bernardvs Burgundus, nobili loco natus, adhuc materno clauſus vtero matri velut catellus candidus, ac latrans viſus eſt, quo magnam vitæ puritatem ſectaturus, & ſuo latratu prædicationis, hoſtes Eccleſiæ perculſurus non imperitè quidam religioſus augurabatur, vt evenit. Adoleſcens quippe formæ venuſtate conſpicuus, ad Veneris ſpurcitias velut alter Ioſeph ſæpius allectus, nunquam tamen irretitus, florem virginitatis illibatum ſeruauit. Quin etiam cùm curioſius oculos in quandam fæminam defixiſſet; abſq; morâ nudatus, ingreſſusq; conglaciatum ſtagnum, libidinis ardorem glaciali frigore ſapienter extinxit. Parentibus vita functis, non ſe ſolum, ſed & cohortatione fratres ſuos, calcata humanarum rerum vanitate traduxit ad amplectendam vitæ religioſæ perfectionem, ſed Niuardum natu minimum, cum collactaneis ludentem priùs allocuti, vniuersâ ſe cedere hæreditate aiebant. Ad quos puer minimè pueriliter, vobis ergo, inquit, cælum, mihi terra? Non ex æquo hæc diuiſio atq; ille ſic abeuntes paulo poſt ſecutus, nullis amicorum precibus potuit detineri. Bernardvs igitur tali fratrum ſuorum conuerſorum prædâ potitus, ingreſſus Ciſtertium, magna virtutis incrementa ſuſcepit, frequenter illud ſibimet inculcans, *Bernarde ad quid veniſti?* Porrò mirâ corpuſculum aſperitate tenuans, quoties ei præbebat alimentum, toties ad atrox ſubeundum ſibi viſus eſt ire tormentum. Et leuitates oculorum ſic edomarat, vt multo tempore templum cænobij frequentans, vnâ tantummodo feneſtrâ lumen admitti crederet. Binas etiam Epiſcopales Mediolanenſium ac Genuenſium thiaras oblatas, ipſe tantâ dignitatis mole, vel imparem, vel indignum ſe cenſens, modeſtiſſimè recuſauit. Gulielmum Aquitaniæ ducem Romano Pontifici rebellem, Euchariſtiæ ſacramento extra templum elato, ad terram proſtrauit. ore ſpumas agentem; qui reſipiſcens, poſtea vitæ ſanctimoniâ claruit. Bernardvs autem plurimis miraculis patratis, & grauibus Eccleſiæ procellis ſedatis, famâ ſanctitatis latè vulgatâ, & *Melliflui Doctoris*, cognomen, Scriptorum ſuauitate conſecutus, ſanctam conditori reddidit animam, XX. Auguſti A.C. MCLIII.

Ex vita ap. Sur.



S. BERNARDVS ABBAS. E. D.
BERNARDVS niuei vt respexit ad vbera signi:
Lacteus illius fluxit in ora liquor.

S. REGINBALDVS ex illuſtri Kyburgenſium & Dilingenſium Comitum ſtirpe natus, primus Monaſterij SS. Vdalrici & Afræ Auguſtæ Abbas fuit; inde Eberſpergam evocatus, vndecimq; annos in Boicâ verſatus, magnam ſibi virtutis & pietatis laudem collegit. Sed præcipuè benignitas eius in pauperes prædicatur. Eberſpergâ ad Laurishamenſe Cænobium miſſus, vbi *inter cætera pietatis opera*, vti eius monaſterij annales produnt, *miſericordiæ compaſſionisq; viſceribus totus diffluebat: adeò vt inter beatos pauperes regnum cælorum poſſidens, iuſtitia eius maneat in ſeculum ſeculi, & eleemoſynas eius enarret omnis Eccleſia ſanctorum.* Chunradus Salicus Imp. virtutis famâ permotus. anno MXXXII. ad Spirenſis Eccleſiæ Epiſcopatum curauit provehi, cui per annos VII. inſigni cum laude præfuit, qualem nempè decebat illum, qui ex longâ & religiosâ diſciplinâ ad infulam invitus eſſet protractus. Mortuus in Sanctorum numero habitus. Candelabrum Spiræ in ſumma æde penſile ex ære auro obductum, eximij operis, REGINBALDI munus eſt. Verſus inſcripti XXIV. auratis quamquam literis, ætatis plumbum non potuerunt tegere. Sub finem ferè, hi duo ad MARIAM Virginem leguntur.

ISTVD NON MAGNVM DIGNANTER SVSCIPE MVNVS,
QVOD REGINBALDVS TIBI PRÆSVL REDDO MISELLVS.

Obijt XXI. Auguſti A. C. MXXXIX. *Ex SS. Aug. & Bau. Sancta Raderi.*

S.REGIN-



S. REGINBALDVS
Ex Abbate S. Vdalrici Augustæ, Eberspergensi, Laurishaimensi, Episcop' Spirensis. ORD. S. BENED.

Mitrarum titulos tibi REGINBALDE *dedere.*
Præsule gaudentes Rhætia, Boia, Nemes.

S. MAGNVS, S. Galli Monachus cælesti visione admonitus, peragratis pluribus regionibus, sparsaq; in iis Euangelii doctrinâ, ad alpium Iuliarum fauces contendit; quo in itinere cæcum illuminauit. Agrum autem Campidonensem attingens, olim quidem cætu hominum frequentem, tum verò incultum & desertum; offendit vermium & serpentum colluuie ac dæmonum infestatione ita horridum, vt nec feræ venatoribus elapsæ, nec homines casu eò delati, tueri vitam possent à miserabili interitu. Quin & vlteriùs progressus, in horribilem serpentem incidit, quem virtute Dei enecauit; moxq; omnium serpentum & vermium monstra vniuersa disparuerunt, virtute ac potentiâ orationum MAGNI expulsa. Repurgato autem ita eo loco, & ad habitandum accommodato, magna vicinorum gentilium turba ad Christum conuersa est. Veniens deinde ad locum Equicaput dictum, horridum & immanem draconem, sanctis reliquiis signoq; crucis munitus, precibus suis extinxit. Demum ad fauces alpium pertingens, monasterium extruxit, hodie *Fiessen* nuncupatum, ibiq; magnas virtutes operatus est, cæcis visum, surdis auditum, claudis gressum reddidit; truculentas quoq; feras obedire sibi fecit, aliaq; plurima edidit miracula, quibus magnam incolarum eius loci multitudinem, ad Christi fidem perduxit. Posteaquam autem XXV. annos in eodem cænobio vixerat, ætatis suæ anno LXXIII. viri Deo dilecti & sanctitatis laude celeberrimi anima, corpore leniter soluta, migrauit VII. Id. Sept. in cælum; corpus eidem monasterio perpetuum relinquens ornamentum. Memoria verò eius vbiq; celeberrima est, ita vt propter continua miracula, quæ per eius V. Reliquias tam in agris quam in iumentis, & hominibus passim patrantur, XIV. SS. Auxiliaoribus, XV. sit adiectus, vti testantur non solùm antiquissima Missalia, verùm & recentia PP. Prædicatorum.



S. MAGNE
Abba. Fundator & Pa rone Monry Fiessensis
ora pro nobis.

S. CORBINIANVS in Melitonensi agro natus, pietatis studio apud Gallos floruit. Monasterium ad S. Germani Ecclesiam condiderat, vbi cùm annos XIV. vixisset, crebrescente sanctimoniæ famâ, quotidianis omnium ordinum adibatur concursibus. Offensus eâ re, Romam abit, solum aliquem ad D. Petri basilicam angulum à Pontifice impetraturus, quo vni Deo vacaret. Verùm Gregorius Pont promotum per sacrorum ordinum gradus, Episcopum creat, additâ sacrâ benedictione, quâ exercendæ dignitatis vbicumq; terrarum fieret potestas. Eam ita gessit, vt priorem sanctimoniæ opinionem miracula diuinitùs edita exaugerent. Boiorum etiam ruditatem miserans, verba de rebus diuinis sæpe vtiliter in publico fecit. Aliquando nox euntem inter aspera alpium in campis ad siluam, Breonum oppresserat, cùm equum clitellarium incustoditum ab vrso raptum dilaniari contigit; tum CORBINIANVM sarcinam quæ priùs iumenti fuerat, vrso imponi iussisse ferunt, paruisse beluam, syluestri ingenio deposito, vicariâ operâ toto reliquo itinere functam. Grimoaldum Boiorum ducem, qui Pilitrudem relictam Theodibaldi fratris, iustæ coniugis loco domi haberet, ad pænitentiam facti deduxit, ab eoq; Ecclesiam S. Mariæ Virginis Frisingæ, quo Episcopo sedes destinata, cum amænissimo terrarum tractu, accepit. Tandem cùm mortem ex propinquo imminere, animo præsensisset, lotus rasusque sacram vestem induit, sacrificium offert, & mysteriis perceptis, domum redit vbi cùm vinum poposcisset, vix gustato, fronteq; cruce signatâ, extremum spiritum, nullâ cum doloris significatione reddidit. Funus à ministris Frisingæ ad D. MARIÆ curatum. Post dies triginta corpus exhumatum, integrum repertum est, per omnia suauiter dormienti, quàm mortuo similius: moto calidus de naribus sanguis fluxit. Accessêre alia tum in itinere, tum Maiis miracula. Vt ad S. Valentini humatus, triduo pòst intempestâ nocte in eâ ipsâ Ecclesiâ visa candidissima funalia tanto splendore exardescere, vt diem vincere crederentur, & iucundissimus odor fusus est.

Obiit. VIII. Sept. A.C.DCCXXX. *Ex vitâ S. Corbiniani & Vels. rer. boic. lib. 4.*

S.COR-



S.CORBINIANVS.EPISC.FRIS.ORD.S.BEN.

Immanem uerbis ursum parere Cöegit.
Et graue ferre sibi CORBINIANVS *onus.*

S. THEODARDVS in Episcopatu Traiectensi successit S. Remaclo anno DCLIII. cùm is Stabuletum ad quietem secessisset. Fuerat is antea Abbas Stabulensis, consilio eiusdem Remacli, & S. Cuniberti Coloniensis Antistitis, in ea dignitate constitutus; quorum posterior & Episcopum ipsum consecrauit. Cumq; pro rebus Ecclesiæ suæ recuperandis, ad Childericum Austrasiæ Regem pergeret; auxilium contra invasores prædiorum postulaturus, in Siluâ *Bivvaldt*, haud procul ab vrbe Spirensi, ab ipsis prædonibus est trucidatus, capite in frusta secto, corporeq; membratim dilaniato, A. C. DCLV. vt Baronius & Bucherius supputant. Sigebertus ad annum DCLVIII. eius martyrium refert: qui & vitæ historiam, à pervetusto auctore scriptam emendauit; extatq; apud Surium.

Mortem eius in testimonium sanctitatis, euidentia signa sunt subsequuta. Eius corpus suo quasi jure postulauit discipulus & successor martyr Lambertus, tandemq; obtinuit, ac Leodici sepeliuit: vbi quiescit hodieq; in basilicâ Cathedrali, cum eodem S. Lamberto & S. Floriberto. *Ex Myræi fastis & Molani Natalib.*

S. THEO-



S.THEODARDVS EPISC.ET MR.ORD.S.BE.
Ex Abbate Stabulenſi Epiſc. Traiecti,
Pro Eccleſiæ defenſione crudeliter trucidatus
est. capite in fruſta ſecto. A.C.DCLV.X.Sept

S. LAMBERTVS Traiectensis literarum disciplinas Landoaldo Magistro combibit. Theodardo verò Traiectensi Episcopo impiâ à barbaris cæde sublato, LAMBERTVS in illud oneris atq; honoris fastigium subuectus est, quãuis inuitus. Ille igitur vigilantissimi pastoris munus obiens, gregem sibi creditum factis primùm, inde verbis ad omnem religionem formabat. Cùm autem veritatis prædicator, inuidiam multorum sustineret, per Ebroinum Tyrannum sede suâ pulsus, exulauit, Pharamundo subrogato. Ipse verò in Stabulense monasterium sese abdidit. Vnde septennio transacto eductus, à Pipino in pristinam sedem restitutus, non suum tantummodo populum, sed & finitimos Taxandros adhuc ethnicos, curâ & piâ solicitudine complexus, eosdem ad fidem traduxit eorum Apostolus appellatus. Pipinus autem legitimâ vxore pulsâ, nimis Alpaidi pellici adhærescens, cætera egregius, vno scelere multas virtutes obscurabat. Hoc eius tam publicum & infame flagitium, cæteris Episcopis dissimulantibus, & velut canibus mutis latrare non valentibus, solus LAMBERTVS Ioannis Baptistæ libertatem æmulatus, graui verborum seueritate perstrinxit. Cæterùm impurissima pellex, cùm se ab amore Principis, velut altera Herodias, diuelli non pateretur, homini sanctissimo insidias exitiumque comparauit. LAMBERTVS igitur de sempiterno Pipini exitio mærens, ab illius conspectu digressus, consilio pellicis in villa Legiâ ante altare SS. Cosmæ & Damiani, diductis in formam crucifixi brachiis telo confossus occubuit XV. Cal. Oct. A.C. DCXCVIII. Indeq; sanctissimum corpus ablatum Traiecti in Apostolorum Principis Ecclesiâ magnificè conditum est. *Ex vita apud Sur.*

S. LAM-



S. LAMBERTVS TRAIECT. EPISC. M
ORD. S. BEN.

Hic insidijs Alpaidis impurissimae Pipini pellicis cuius infame flagitium seuere perstrinxerat in villa Legia diductis in formam Crucifixi brachijs telo confossus occubuit A.C. DCXCVIII

S EMMERAMMVS Pictonum vrbe Augustoritorum in Aquitaniâ oriundus, literis sacris, & disciplinâ Christi à puero domi eruditus, vbi adoleuit, Hunnos in Pannoniis ad Christi sacra conatus est adducere. Delatus in Boicam Reginoburgum, incidit in optimum principem Theodonem, qui illum omni ratione cæpit retinere, & persuasit, vt in Boicâ rem Christianam adiuuaret. Emmerammum præ Ducis verbis res ipsa mouit, recentes in Christianâ fide Boii, à simulachrorum cultu vix temperabant, maiores præsertim natu. Hos plerosq; omnes emendauit sanctitas & virtus EMMERAMMI qui totum trienniumin Agro Boico excolendo posuit. Cúm post diuino spiritu afflatus, iter Romam religionis nomine adornaret, Vta Theodonis filia, ex Sigibaldo primariæ nobilitatis iuuene ventrem ferens, (neq; res diutius celari poterat) Emmerammum, de discessu cogitantem, supplices adeunt, & ad pedes abiecti, opem miserandum in modum implorant. Episcopi animum adolescentum miseratio subiit, grauiter increpitis, criminis in se transferendi potestatem facit, ipse viam ingreditur. Trium dierum iter progressus, nullâ manifestâ de caussa exspectabundus substitit, mirantibus comitibus. Vta interim stuprum fassa ipsi imputauerat. Pater iratus, bonis exutam in Italiam exulatum mittit. Lantbertus frater EMMERAMMVM citato cursu insequitur, & vt Helfendorfi substiterat, breui assequutus, statis tertiæ horæ precibus, ante sacras reliquias lucernis ardentibus, vna cum clericis vacantem reperit. Mox productum acerbè irridens, Salue, inquit, Episcope, salue affinis: simulq; scipione quem manu gestabat, in astantis pectus ferociter impacto, satellitibus excarnificandum tradit. Per omnia membra sæuitum, oculi eruti, lingua, aures, nares, manus pedesq;, & quæ honestè nominari non possunt amputata, nullo interim lethali vulnere, quo mortem inter summos dolores in longum traherent. Ipse Deum laudibus & precibus continenter venerans, de curru depositus exspirauit, immensæ simul lucis splendore perfusus, quæ morientis ore progressa, & rectà in cælum lata, spectantium oculos in fulminis morem perstrinxit. Accidit XXII. Sept. A. C. DCLII. *Ex vita & lib. 4. rer. Boic. Vels. & in Congesto virorum illustrium Ord. S. Ben. eidem religioni ascriptus.*



S. EMMERAMMVS EPISC. M. ORD. S. BEN.

Brachia miraris truncata, & crura? alienas
Noxas fraternus pendere iussit amor.

S. GERARDVS natione Venetus, Monachus S. Georgij Maioris, de licentia Abbatis Venetiis soluens iter Hierosolymitanum per Pannonias aggredi cæpit. Sed à S. Stephano Rege prædicationis caussa retentus, in monasterio Beel agri Eudensis, soli Mauro monacho cognitus, septem annorum spatio contemplationi rerum diuinarum vacauit. Inde à rege evocatus, A. C. MXXXVII. & sedi Canadinensi, quæ est ad littus Morisij fluminis, impositus, adeò strenuè officium sibi commissum executus est, vt multos tam verbo quam exemplo ab infidelitate, quâ adhuc detinebantur, ad fidei semitas adduxerit, & martyrij gloriam consecutus sit. Miro erga cæli Reginam ferebatur affectu. Ad eius aram thuribulum argenteum collocauit, duosq; prouectæ ætatis homines adhibuit, qui perpetuò vigilarent, ne vnquam thymiama odoramentumq; deficeret. Nihil vnquam denegauit, quod diuæ MARIÆ nomine peteretur. Eodem authore DEIPARA à Pannonibus DOMINA est semper appellata. Qui verò de intemerata virgine loquens DOMINÆ nomen tacuisset, ei ex Gerardi lege genua illicò flectenda erant, & corpus humi prosternendum. Iure igitur Pannonia à S. Stephano Rege suo, *Familia S. MARIAE* dicta est. GERARDO tandem cum mors pro Christi nomine inferretur, illud memorabile fuit, quod primus Pannonum martyr protomartyris Stephani imitatorem se præbuit. Cùm enim lapidibus opprimeretur, flexis in terra genibus contenta voce clamabat: *Domine IESV ne statuas illis hoc peccatum, quia nesciunt quid faciunt.* Hæc precatus hastæ percussu obdormiuit in Domino. XXIV. Sep. A. C. MXLII. *Ex vita & varijs Script.*

S. GER-



S. GERARDVS EPISC. MAR. ORD. S. BEN;
Hic Hungarorum Apoſtolus, in S. ſtephani Regis. coniuḡ
animis tantam deuotionem erga B.V. MARIAM excitauit,
ut non niſi DOMINA ab ipſis uocaretur, et perpetua
Patrona electa ſit. Martyrio coronatus eſt an: cIↄXLII. XXIV.
Sept.

S. THIEMO, qui & *Theodamarus*, & *Diethmarus*, Monachus Altachensis primùm, deinde Abbas S. Petri Salisburgi, tempore Schismatis inter Gregorium VII. & Henricum Cæsarem, secessit in Sueuiam & in Schaffhusiano primùm Cænobio, deinde in Hirsaugiensi triennium egit. Ad suos reuersurus, in Admontano Styriæ delituit. Gebhardo vero Salisburgensi Archiepiscopo, ad superos euocato, ipse sublectus, à Bertholdo Schismatico captus, carceriq; mancipatus immisso in carcerem percussore, securis ictum secundò elusit, & securus permansit. Tandem custodiâ elabens, euasit in Sueuiam, ac inde Hierosolymam transmisit Circa Corozaim autem Galilææ vrbē ex aduerso Capharnai à Turcis & Saracenis captus, quas artes calleret, rogatus; se architectum, professus, iussus est simulachrum Mahumetis peuetustum integrare. Arrepto ille malleo simulachrum frustratim comminuit. Iratus princeps, THIEMONEM vestibus spoliatum, iumentoq; impositum scuticâ toxicatâ cædi præcepit. Inde circumfusus carnificibus & barbaris articulatim, per digitos, manus, pedes, brachia inciditur, ac demum omnibus membris detruncatis, ad modum S. Erasmi, recluso ventre intestini caput bacillo implexum euoluitur, quoad per flexuosos orbes exhaustis ilibus ipsa sedes vitæ cor auulsum sequeretur, cum quo simul extremus pontificis spiritus est extractus.

A. C. MCI. IV. Kal. Oct. *Ex Bau. sanct. Raderi.*

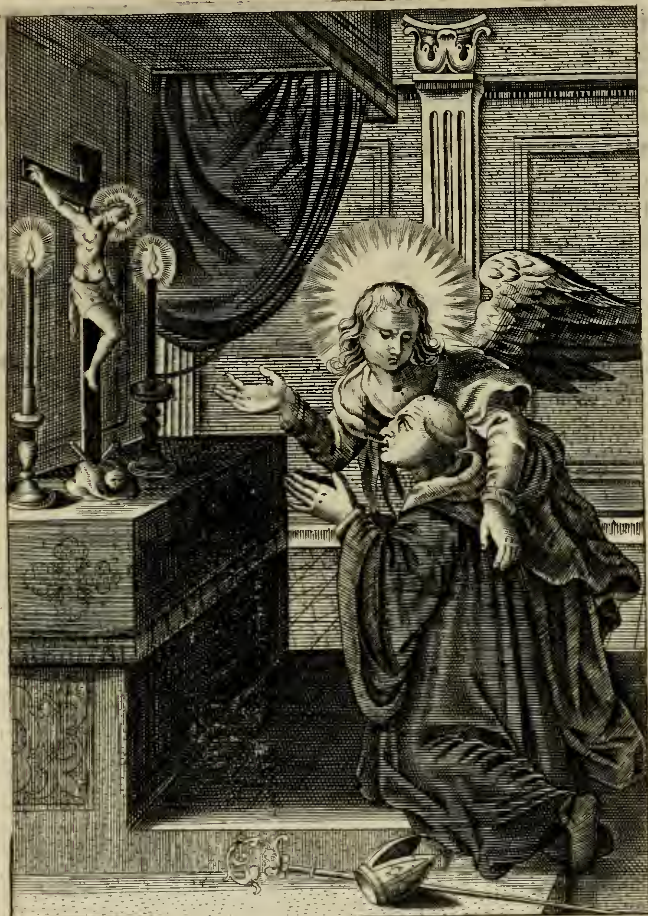


S. THIEMO. ARCHIEP. SALISBVRG. M. ORD. S. BEN.
Sancti Pontificis scrutatur viscera ferro
Barbarus; at CHRISTI THIEMO *id amore subit.*

S. WASNVLPHVS natione Scotus, annumeratus titularibus episcopis, qui ad paganorum conuersionem in Hannoniam tempore Vincentij Comitis venerunt. Hic enim de Scotiâ insulâ marinâ veniens in saltum Therasciæ, in loco qui nunc vocatur Cella, multis diebus laudabilem vitam duxit. Posteà verò ductu angelico ad monasterium DEI genitricis MARIÆ, Condatum nomine, perueniens, vsq; ad obitum, Domino seruiuit. Inde etiam sæpiùs ad dictum Vincentium Comitem in Altum-montem venit. In dicto autem Condatensi cœnobio sanctus WASNVLPHVS transcurso feliciter huius vitæ stadio, in pace quieuit, multis annis clarus miraculis.

Ex Molani Natal, SS. Belgij.

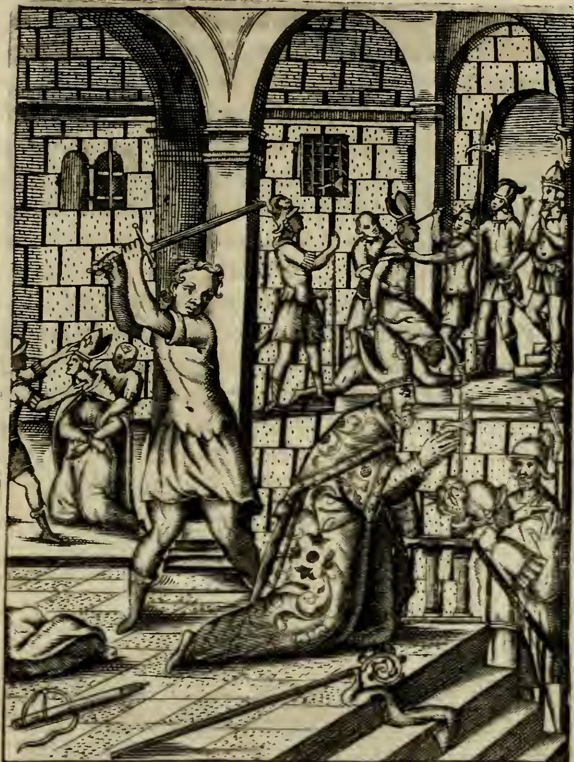
S. VVAS-



S. WASNVLPHVS EPISC. ORD. S. BEN.
Hic ex Episcopo, monachus S. Gisleni, ex quo secedens Angelico ductu ad Monast. S. Mariæ Condati peruenit; Obijt circa an. DCXL Kal. Octobr.

S. LEODEGARIVS nobilissimus Francorum, aulæ Clotarii Regis assuetus, & à puero disciplinis litterarum diligenter imbutus ex Pictauiensi S. Maxentii Abbate, creatus est Episcopus Augustodensis. Clotario autem è viuis sublato, & Ebroino callidè se honoribus subducente, primas in palatio Regis Childerici facilè tenuit. Sed Ebroinus, versutus Apostata simul & Tyrannus monasterio Luxouiensi profugiens, pristinam dignitatem repetit, quâ receptâ, sanctum Episcopum, à quo se læsum putabat, plusquam Vatiniano cœpit odio persequi, captumq; crudeliter luminibus priuauit, & in cœnobium quoddam inclementer abdidit. Vbi biennio commoratus cum impietatem Ebroini, magnâ libertate redargueret, Tyrannus crudeliter fremens & sæuiens, eiusdem labia cum linguâ succidit, cuius tamen vsum, haud multo post in monasterio recepit. Verùm nec istâ crudelitate satiatus Ebroinus ipse vitâ indignissimus, vitâ Episcopum nefariè spoliauit, cuius cum capite truncus Pictauii, ad S. Maxentium magnificè conditus est.

Ex vita, & Molano.



S. LEODEGARIVS AVGVSTODVNENSIS
EPISC. M. ORD. S. BENEDICTI.
Hunc Ebroinus maior domus regiæ oculis euulsis.
labijs cum lingua succisis demum capite truncari iussit.
.A.C. DCLXXXVI.VI: Non. Octobris.

S. PLACIDVS illustrissimâ Romanorum prosapiâ satus, Tertullo patre natus, adhuc puer D. Benedicto instruendus à Patre traditus, licet plurimarum virtutum claritate, tamen obedientiæ obsequio sic micuit, vt ipse etiam Benedictus sæpenumero stuperet. In solitudine Sublacensi fontem diuinitùs impetranti adfuit. Aliquando etiam ad hauriendam aquam missus, & præceps in lacum delapsus, aquarumq; vorticibus abreptus, à Mauro jussu S. Benedicti, sicco vestigio super aquas currente, seruatus est. In Siciliam missus, Monasterium & Ecclesiam in honorem S. Ioannis Baptistæ prope Messanæ portum, construxit, & triginta monachos sub eiusdem S. Benedicti cum regulâ instituisset, sanctitate & miraculis penè quotidianis claruit. Multa enim sanitatum beneficia, quouis languore constrictis, vel crucis signo, vel vi precum largitus est. Eodem quoq; tempore illuc appulit immanis quidam pirata, Manucha nomine, à quo PLACIDVS cum socijs captus, varioq; tormentorum genere confectus, ore saxis contuso, præcisaq; linguâ tamen virtutem Domini prædicare non destitit. Sed cùm neq; blandimentis lactatus, neq; tormentis impulsus flecti vllo modo posset, jubente Manucha ceruices mucroni præbuit. V. Oct. A. C. DXXXVI. *Ex vita ap. Sur.*



S. PLACIDVS ABBAS, ET PROTOMARTYR ORDINIS S. BENEDICTI.

Hic patre Tertullo nobilissimo Patricio Romano natus, septennis B. Benedicto traditur, à quo deinde missus in Siciliam, in S. Johannis Baptistæ Monasterio propè Messanam, quod ipse fundauerat, cum trigenta Monachis socijs pro Christi fide Martyr occubuit die V. Octobr:
A°. DXXXIX.

S. Colomannvs, Scotus Monachus Huensis, & Abbas Amaribacensis, præfuit annis tribus Archiepiscopatu Lindisfarnensi in Anglia. Huius in victu temperantiam, in vestitu abiectionem, in maximis Reipub. negotiis prudentiam, multi illius seculi Ecclesiastici sunt sequuti, pauci tamen assequuti. Tandem Episcopatu relicto ad Monasterium suum rediit anno DCLXIV. Et pauco post tempore, Britanniâ relictâ, per multas regiones Germaniæ, verbum Dei disseminauit, iterq; Hierosolymam versus instituit. In eam verò Noricorum regionem, quæ nunc Austria dicitur, cùm venisset, quasi à Bohemis aut Pannoniis vicinis suis hostibus, explorator submissus esset, à furiosâ plebe cōprehensus, virgis cæsus, ac iudici est præsentatus. Vbi modestiam quam animo præferebat, vultu, habituq; demonstrauit. Interogatus itineris sui caussam veraciter exposuit, aliud quicquam confiteri, quam quod res erat, compelli nunquam potuit. Quare iudicis decreto verberibus grauissimè afflictus, lapides, ouaq; ignita, candentem forcipem, ac serram, quâ corpus eius lacerabatur, fortiter superauit. Videntes itaq; carnifices inuictam eius animi constantiam, eum suspendio necauerunt: suspensis cum eo duobus latronibus. Quorum carnes frequenti auium bestiarumq; morsu dilaniatæ, ac putredine consumptæ sunt; sancti viri verò corpusculum, vnguibus cum barbâ cæsarieque crescentibus sine corruptione permanens refloruit: sed & torta in quâ integro anno cum dimidio pendebat fronduit. Sed & venabulo transfixus, & rescissis ex corpore carnibus, calidus semper sanguis defluxit. Tandem honorificè sepultus, innumeris claruit miraculis. Rursumq; eleuatum eius incorruptum corpus Medelicum translatum est, A. C. MXV. *Ex Martyrol. Mon. & Breu. Melicensi.*

S. COLO-



S. COLOMANNVS. EPISC. MAR. ORD. S. BEN.
Hic Lindiſſarnenſi Epiſcopatu relicto in Germaniam Euangellij prædicandi cauſsa ſecedens plurimos ad Chriſti fidem conuertit, in Auſtria iugulatus, Melici quieſcit. III. Id. Oct. A.C.DCLXX. circiter.

S. SIMPERTVS Amberto Duce & Symphoriana Pipini Regis filiâ natus, lectissimos quamuis parentes virtutis laude superauit. Puer in Murbacense cœnobium erudiendus datus, pietatem & litteras gnauiter coluit, quâ re factum, vt Abbate defuncto, consentientibus fratrum votis sublegeretur. Cùm verò Carolus Magnus Augustam superiorum temporum iniuriâ, Boicis præsertim bellis, magnopere vexatam & afflictam, instaurandam, ciues recreandos ornandosq; suscepisset, quod ecclesiæ sedes iam diu vacaret, SIMPERTVM illi, quem angelicam vitam inter homines ducere creberrima signa testarentur, approbante summo Pontifice, dedit Episcopum. Quo ille munere per omnia egregiè functus, spem de se conceptam abundè impleuit. S. Afræ basilicam ad ipsam vrbem, flammis absumptam, & in alpium faucibus S. Magni monasterium disiectum restituit. Diœcesim Leonis III. Pont. & Caroli Imp. auctoritate vltra Lycum, eius enim tum alueo finiebatur, longè in Boicam extendit. Ordinationis anno trigesimo IV. Id. Octobr. spiritum Deo reddidit, cui quam charus vixerit, multa post obitum quoq; ostendêre miracula. Vnum inter cetera, rapuerat puerulum lupus, mater dolore exanimata, SIMPERTVM apud Deum intercessorem inclamat, & ecce post horas iam aliquot, fera infantem illæsum refert, ipsa in nemorum latebras, tanquam magni sibi facinoris conscia, trepida refugit. Posteritas rem memoriæ commendauit, addito præsulis imagini lupo puerum ore ferente. *Ex SS. Aug.*

S. SIM-



S. SIMPERTVS EPISC. AVGVST.
ORD. S. BENED.
Redde suum dulci pignus, fera sæua, parenti,
SIMPERTVS iubet hoc: en lupa paret oui.

S. WOLFGANGVS nobili Sueuorum ſanguine natus, in Augienſi monaſterio litteris apprimè imbutus, ac deinde Henricum coætaneum ſuum Trevirenſem Archiepiſcopum Treuirim abeuntem ſecutus, & clariores honorum titulos aſpernatus, ibidem Scholis magnâ cum laude, & ſuâ voluptate præfuit. Henrico autem vitâ functo, inde profugiens, in Hercyniâ Syluâ, monachum profeſſus eſt. Vbi aliquandiu commoratus, & in Noricum diſſeminandæ fidei cauſsâ profectus, inuitus Epiſcopale faſtigium Ratisbonæ conſcendit. Tandem compluribus extructis cænobiis, egenis etiam, quos ille Dominos & fratres ſuos vocitabat humillimè deſeruiens, & munere ſuo ſanctiſſimè perfunctus, iam cælo maturus, poſitâ corporis ſarcinâ, leuior ad cælites euolauit pridie Kal. Nou. A.C.DCCCCXCIV. *Ex vita apud Sur.* Is aliquando popularem auram fugiens, ad Falconem montem iuxta lacum Abernum, ex durâ ſilice largos vndarum fontes ictu pedi eduxit, & iactu ſecuris, quâ impacta erat rupi, ædiculam conſtituit, quæ hodieq; ob ingentia miracula ſummâ religione, magnaq; peregrinorum frequentiâ celebratur.

S. VVOLF-



S.WOLFGANGVS EPISCOPVS ORD:S:BEN.
WOLFGANGI precibus miracula mille patrata
Sunt olim, pluſquam mille patrantur adhuc.

S. Pirminivs, liberalibus artibus eruditus, primùm Monachus in cænobio D. Mauri: deinde ad Episcopatum Meldensem euectus, mox prædicationis & efficaciâ & suauitate singulari omnes longè lateq; ad se populos attraxit. Post hæc à Sintlace rogatus, vt fidei pastorum negligentiâ iam labanti in Alemanniâ succurreret, vt primùm Insulam Rheno lacoque Veneto ambitam, eò vsq; vermibus venenatis ac serpentibus infessam attigit, ita omnes venenatos vermes inde exire cöegit, vt tribus diebus, tribusq; noctibus, quâ parte enatabant, aqua vermibus coopertavideretur. Ibi Monasterio constructo Fratribus aliquandiu Abbas præfuit. Post Augiâ pulsus, Alsatiam petiit, in quâ & aliis regionibus plurima fecit construi Monasteria; videlicet Altach superius & inferius; Amerspach, Morbach, Fauarias, Gengenbach, Morsmünster, Schwarzach & Neuwiler, nec non & Schuteram. Quin & S. Mauritii in Dolegiâ reformauit. Tandem Monasterio Hornbach constructo ab actione se retrahens, contemplationi totum se mancipauit: nec multò post ibidem III. Nouemb. diem suum obiit, miraculis clarus. Vim certè aduersum venena cibo aut potioni noxia alexicacam, vniuersè maiores S. Pirminio tribuerunt; creditumque nil noxium contrahi, vbi sumendum victum sic benedixerant.

Sanctificet nostram sanctus PIRMINIVS escam.
Dextera PIRMINII benedicat pocula nostra.

Ex Bau. S. & Broueri siderib.

S. PIR-



S. PIRMINIVS. EPS. ORD. S. BEN.
Pirminivs Boys. Alemannis, Alsatiaque.
Bissena ædificat Claustra sacrata DEO.

S. WILLIBRORDVS, natione Anglo saxo, cum *S. Suitberto* & aliis decem sociis, Euangelii prædicandi caussa ex Britanniâ in Frisiam anno DCXC. traiicit, & Vltraiectum venit. Inde ad Pipinum Heristallium se conferunt, vt prædicandi facutatem impetrent. An. DCXCII. S. Lambertus Traiectensis Episcopus, è Taxandriâ agri Brabantini parte, quam tunc excolebat, sæpiùs Willibrordum visitat, & cum eo de propagandâ fide confert. WILLIBRORDVS Romam profectus, à S. Sergio Papâ Frisonum Archiepiscopus anno DCXCVI. consecratur, in die & basilicâ S. Cæciliæ. Româ in Frisiam reuersus, sedem Episcopalem Vltraiecti ad Rhenum anno DCXC.VII. statuit. Vbi multos in breui suâ prædicatione ab idololatriâ ad fidem conuertit. Vlissingensibus lagenam suam pro insigniis reliquit. Porrò dictus Frisiæ, Hollandiæ, & Zelandiæ Apostolus, etiam in Lotharingiâ multos conuertit. Rursum fidem prædicauit in Flandriâ, vbi Birflitani, Hulstenses, Axellani, & Hasnenses, ab eo ad fidem conuersi. Ecclesias & cænobia plurima construxit. Obiit VII. Nou. A.C. DCCXXXVI. Sepultus in Epternaco monasterio à se constructo, *Ex Mol. & Aut. Myr. fastis.*

S. VVIL-



Acceptam referunt BELGÆ. FRISIIQ. *salutem*
CLEMENTI, *dictus qui* WILIBRORDVS *erat.*

DM.

S. Benedictvs, Matthævs, Ioannes, Isaac, Christianvs, Barnabas Monachi Breunouienses, vti vitæ sanctitate celebres, ita tamen celebritate hominum minimè gaudentes, desiderio solitudinis ex Bohemiâ in Poloniam secedunt, extructoq; tuguriolo ex lignis coagmentatum sacellum sibi constituunt, ibi durissimam agentes vitam, soliq; Deo vacantes. Quare Meschonem Poloniæ Principem inuasit cupido videndi & alloquendi viros ex rumore sibi laudatos. Vbi ad latebras eorum peruenit, & Sacellum, in quo sacros psallebant hymnos, introiit, affusâ subito oculis & animo suo religione, perinde est permotus atq; si introiisset penetrale numinum, non hominum. Deniq; illos velut præsentia numina veneratus est, tractauitq; liberaliter pecunia oblatâ, quam etiam illis inuitis abiens reliquit, præsidium futuræ inopiæ, quam summam adesse cernebat. Sed enim illi, qui non adumbratam, sed solidam colebant paupertatem, accersito Barnaba, quem panis & oleris dispensationi præfecerant, tollere exitialem pecuniam, & ad Meschonem continuò referre iubent. Abeunte Barnaba superueniunt latrunculi quidam, & in tugurium nocte irrumpunt, quæsitaq; inibi, & non inuentâ Principis pecuniâ, iram & furorem in cædem insontium virorum conuertunt: occisi ad vnum omnes ac solùm Barnabas per absentiam incolumis est seruatus; qui nihilominùs sui similis permanens, vitam, quam cæpit colere, puram inculpatamq; ad fatalem vsq; diem seruare non desiit, & ipse quoq; in tumbâ Gnesnæ, in quam ante se interfecti sodales elati sunt, conditus est. Cæsi sunt pij Christi cultores circiter anno MX. prid. Id Nou.

Ex Dubran. hist. lib. 6.

S.BENE-



S S. BENEDICTVS ET IOANNES MATTHÆVS. ISAAC CHRISTINVS MARTYRES ET BARNABAS CONFESSOR ORD. S. BENEDICTI IN BOLONIA.

S. ÆMILIANVS honeſtis parentibus, natus Vergegii, cum vigeſimum annum attigiſſet, ad quendam Eremitam ſanctiſſimum Felicem nomine adiit, vt ab ipſo ſpiritualis vitæ documentis inſtrueretur. Id conſecutus, poſtea per quadraginta circiter annos, nullo hominum conſortio eſt vſus, ſolùm fruens conſolationibus Angelorum, & frequentes Dæmonum inſidias perpetiens. Tandem vitam monaſticam cum aliis pluribus ſub Regulâ S.P.N. Benedicti profeſſus eſt; curamq; gerens abbatialem, clarus omnigenis miraculis, & prophetiæ ſpiritu, obiit in Domino, ſuæ mortis ante annum præſciens, ætatis autem centeſimo, Chriſti verò DLXXIV. Antonio & Martino vitâ atq; miraculis per omnia ſimilis. Poſt eius mortem, quia non ſemel viſus eſt in Hiſpaniæ defenſionem magnis prodigiis de cælo deſcendere, & cum Mauris pugnare, ex illiſque vnâ ſolâ vice mactare octuaginta millia: ideò cognomen PATRONI HISPANIÆ ſimul cum Apoſtolo Iacobo maiori meritiſſimè adeptus eſt; ipſamet ex tunc cum annuæ oblationis voto ſe gratam oſtendente. *Ex Hiſpan. Script.*

S. ÆMI-



S. ÆMILIANVS ABBAS ORD. S. BEN.

ÆMILIANVS ouans Patronus habetur IBERIS,
Quòd MAVROS hostes tradidit ipse neci.

S. Gregorivs ex Monacho Turonenſi, eiuſdem vrbis Epiſcopus patre Florentio, matre Armentaria genere nobilibus procreatus eſt. Ipſe verò literarum ſtudiis addictus, primitùs ſub Gallo Epiſcopo, mirificè profecit: poſtmodùm verò ſub Auito viro Dei, ad arcem ſapientiæ prouectus eſt. Factus autem Turonenſis Eccleſiæ poſt B. Euphronium Epiſcopus, tam doctrinâ, quàm conuerſatione clarus atq; ſanctiſſimus emicuit, qui etiam in vitâ miraculis coruſcauit. Fuit homo paruæ ſtaturæ, ſed magnæ ſcientiæ, excelſiq; meriti apud Devm, qui non reſpicit perſonam hominis, ſed opus & bonam voluntatem. Erat enim in ieiuniis frequens, in orationibus aſſiduus, & eleemoſynis largus, hoſpitalitatis amator præcipuus, & ſanctæ Scripturæ lector ſtudioſus. Vnde libros multos in laudem Sanctorum præcipuè, & hiſtoriam gentis ſuæ luculento ſermone conſcripſit Eccleſias complures conſtruxit, alias item reparauit, & exornauit.

Tandem XXI. Epiſcopatus ſui anno, tanquam ſeptenario annorum numero ter in fide S. Trinitatis completo, appoſitus eſt ad patres ſuos, non tam dierum, quia fermè tricennalis ordinatus eſt, quam virtutum perfectione plenus: qui tamen non vſquequaq; videtur clauſus in tumulo, ſcilicet reſtat vt linguâ viuat in mundo: & quia ſicut credimus, B. Martino in cælo eſt ſociatus, ſic etiam corpore eſt illi in ſepulchro vicinus. Obiit XV. Kal. Dec.

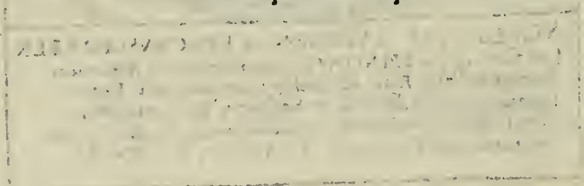
A. C. DCXCIV. *Ex vita.*

S. GRE-



S.GREGORIVS TVRONENSIS EPISCOPVS.ORD.S.BEN.
Qui fidem de SS. TRINITATE contra Agilanem Arianum
Leuuigildi Hisp. Regis ad Chilpericum Gallorum Regem
Legatum egregie defendit, et Ecclesiam Dei uniuersam
scriptis libris illustrauit, atq doctrina et sanctitate clarus
migrauit ad Dominum, XV. Cal. Dec. A.C. DXCIV.

S. ODDO, Abbonis nobilis Franci filius adhuc adoleſcens Eccleſiæ Turonenſis Canonicus cùm eſſet, illud Apoſtoli apud ſe repetens: *Si quis ignorat, ignorabitur*, literarum ſcientiam viro Eccleſiaſtico dignam cum pietate coniunxit. Virgilium poëtam aliquando dum parat legere, ſomno oppreſſus vidit quaſi vas inſigne, ſed ſerpentibus plenum ſibi ſitienti offerri: quo viſu perterritus in poſterum ſacris literis ſe totum dedit. Deinde ſuis in pauperes diſtributis in ſolitudinem ſeceſſit, vbi per triennium, diem in lectione ſacrâ, noctem ferè in oratione poſuit. Victus illi quotidianus, panis ſemi libra cum fabis paucis: lectus ſtorea humi ſtrata: quâ ſenſuum incuriâ & nuditate ſpontaneâ locuples muneribus vndiq; oblatis abſtinuit, Poſteà in Monaſterio Gigniacenſi S. Bernone Abbate vitam Monaſticam ſeriò egit. Inuitus, & præ humilitate Sacerdotio initiari, ac deinceps Abbas eſſe cogitur. Sollicitudini, puritati, deuotioni ſuorum in DEI Laudibus nocturnis diurniſq;, orationi, & ſilentio præcipuè cauit, ita vt verborum vice ſignis neceſſaria loquerentur. Interim ſibi parcus, omnia quæ Monachis Regula permittit abundè ſuppeditabat. His acceſſit apparitio crebra SS. MARTINI Turonenſis, & P.N. BENEDICTI, è quorum exemplo & patrocinio vnicè pendebat, qui ODDONEM, & illi obſequentes fauoribus, negligentes vindicta cælitùs proſequebantur. Deniq; in principum diſſidijs componendis, Eccleſiis pacem reſtituendis, Monaſteriis reformandis cùm conſenuiſſet, Romæ ex febri moribundus, mortis inducias impetrauit, donec Turones reuerſus, S. Martini ſolennitatem celebrâſſet: tunc febri redeunte ſanctis Eccleſiæ ſacramentis munitus inter ſuas Fratrumq; preces animam Deo reddidit XIV. Cal. Dec. circiter A C. CMXL. *Ex vita prolixiore ap. Sur.*



S. ODDO



S. ODO ABBAS CLVNIACENSIS.
Cœnobia ODO *Abbas. vnus bis mille reformat;*
Præscribens sacris arcta statuta viris.

S. COLVMBANVS in Hybernià, regione Lagenorum, ex nobilibus parentibus procreatus fuit. Eum mater vtero adhuc cùm gereret, velut ſolem procedere, nimioq; fulgore vniuerſum orbem implere, per ſomnium vidit. In literis ita profecit, vt intra ipſos adoleſcentiæ annos in Pſalmorum librum doctiſſimos commentarios, pluraq; alia ederet. In Benchorenſi cænobio à B. Commogello Abbate in monachum attonſus, cùm & Euangelii Dei, & ſalutis animarum zelo apprimè arderet, obtenta demùm ab Abbate licentià, XII. ex eodem collegio ſocios accepit, & in Britanniam, mox etiam in Galliam traiecit. Vbi cùm annis multis gentilium conuerſioni fructuoſè admodum incumberet, Monaſteria diuerſa erexit; atq; inprimis Luxouium, deinde Fontanas. Ipſe corticibus arborum, & herbis in ſaltu naſci ſolitis, crebriùs veſcebatur. Miraculorum donum ita habuit, vt quotidianis propemodùm fulgeret. E petrâ enim aquam, Moyſis inſtar produxit. Eſcas cælitùs non ſemel habuit. Abſentia velut præſens cognouit. Languentium fratrum multitudinem per obedientiæ exercitium mirabiliter curauit. Diſcipuli digitum præſciſum ſaliuâ adglutinauit. Moribundi animam, modò admirabili è corpore ne exiret, quoad voluit, detinuit. Sed impium Theodorici Burgundiæ regis concubinatum redarguere cùm non ceſſaret, Brunechildis, & aulicorum factionibus è monaſterio Luxouienſi, totoq; regno proſcriptus fuit. Nec multò poſt Bobienſe Cænobium in Apennino ſaltu cùm fundâſſet, innumeris propemodùm miraculis clarus, animam exhalauit XXI. Nou. A. C DCXV. vel XXII. *Ex eius vita apud Sur.*



S. COLVMBANVS ABBAS ORD. S. BEN.
Iste COLVMBANVS Stoticis digressus ab oris.
Tot legitur varijs Claustra locasse locis.

S. Eligivs genere Lemouix, Catalaci Eucherio ac Terrigiâ parentibus natus, artem aurifabrorum didicit, in quâ adeò excelluit, vt â Clotario II. in aulam adſcitus fuerit, apud quem, eiuſq; filium Dagobertum, & Clodoueum nepotem, ob vitæ morumq; ſanctitatem gratiſſimus exſtitit. Mortuo Aichario in Epiſcopum Nouiomenſem ac Tornacenſem anno DCXLVI electus eſt. Hunc Flandri & Antuerpienſes iure optimo, vt Apoſtolum ſuum, præcipuo honore venerantur. Cortraci, Aldeburgi, Rodeburgi, Oiſtburgi, Brugis, & alibi aras ac templa Deo conſecrauit. Feretra ſeu capſas Sanctorum auro & gemmis exornauit, ac demum anno Domini DCLX. deceſſit, Nouiomi in cathedrali baſilicâ conditus; vbi in hunc vſq; diem miraculis coruſcat. Pars reliquiarum eius poſtea Brugas ad templum S. Saluatoris eſt translata. *Ex Faſt. Belg Myræi.*



S.ELIGIVS EPISC.NOVIOM.ORD.S.BEN.
Hic multa Sanctorum auro argentoq; fabricauit sepulchra.
Fana, & idola subruit: & erroneos Sueuos conuertit.
Obijt multis miraculis clarus. I: Decemb. DCLXV.

S. SOLA natione Britannicus in auxilium S Bonifacio ſubmiſſus, eius diſcipulus in inſtituto monaſtico fuit, atq; ab eodem presbyter ordinatus, miro virtutum ſplendore clarus enituit. Locum incoluit, cellam vel curiam SOLONIS dictum, quem à CaroloMagno poſſidendum accepit. Quin & accolæ regionum illarum vndecunq; aduentantes, prædiorum ſuorum partes tradidêre. Quæ omnia ſibi oblata cænobio Fuldenſi ſubiecit. Cæcum natum S. Crucis ſignaculo illuminauit. Claudum diuinâ virtute erexit. Surdum & mutum oratione curauit. Aliquando aſello inſidens iter agebat, quem lupus deliteſcens terrebat. Ille deſiliens, Signo S. Crucis munitus, iubet aſinum irruere in lupum: atq; ex præcepto eius præualuit aſinus, necatus eſt lupus. His aliisq; virtutum inſignibus quotidie clareſcens, laboribuſq; vitæ ſolitariæ totus exhauſtus ad ſempiterna præmia lætus euolauit, III. Non. Decembr. circa annum Dom. DCCLX. Multis poſt annis Altinus V. Eyſtettenſis Epiſcopus obtinuit apud Gregorium IV. Pont. Max. vt S. Sola de tumulo leuatus, Diuorum numero adſcriberetur. *Ex vita per Ermenoldum ſcriptâ.*

S. SOLA


S. SOLA ABBAS.
Non mihi SOLI laboraui.

S. Iudocus, Iudicaëlis I. huius nominis Britanniæ Armoricæ, in Galliâ Regis filius, amore regis æterni, temporale regnum à fratre Iudicaële, qui successerat, oblatum, spreuit, sed verens, ne quod vltrò offerebatur, vel inuitus suscipere aliquando cogeretur, ad monasterium S. Maini, in quo à iuuentute enutritus fuerat, se recipiens, non longè post inde profugit, atq; ad ripam Alzei fluminis, in agro Pontino, constructo paruo tugurio, vnico discipulo contentus, monasticam vitam, eamq; durissimam egit: & pro terreno & caduco regno quod contempsit, cæleste & æternum accepit quod concupierat, A.C. DCLIII. ipsis Idib. Dec. Cuius corpus virgineum, omnisq; carnalis commixtionis contagione immune, ita saluum ac integrum permansit in tumulo, ad sexaginta ferè annos, ac si spiritus vitæ foret in eo.

Ex eius vita.



S. IVDOCVS REGIS BRITAN. FILIVS, ORD. S. BEN.

Temporale regnum sprevit, monachus factus admiranda san-
ctitate uixit; obijt XIII. Decemb. Anō DCLIII. Eiꝰ corpꝰ virgi-
neum ita permansit integrum in tumulo, ac si viueret.

S. Adelheidis, filia Rodolphi bellicosi Burgundionum Regis, & Berthæ Sueuorum Ducis filiæ, ſanctitate vitæ cum primis celebris, defuncto marito Lothario Hugonis filio, ditione Papienſi, tanquàm patrimonio ſuo vtens, à Berengario tyranno, qui ſolus regno præeſſe, & illius nomen obſcurare, aut extinguere conabatur, timebatq; ne eam ditionem vna cum regno pro dote in alium transferret, in cuſtodiam coniecta, ac variis iniuriis affecta & vexata eſt. Ex quâ diuinitùs educta, aliisq; grauibus periculis liberata, Othoni Magno Germanorum Regi, qui capto tandem Berengario, potitus regno Italiæ, Imperator factus eſt, matrimonio iungitur.

Imperatore marito longè poſt mortuo, piis exercitiis, perpetuò vacabat: Cum filio autem Othone vſq; adeò fæliciter regnauit, vt *Auguſtarum omnium auguſtiſſima* dici mereretur. In diuerſis orbis partibus plura Canonicorum, Monachorum, & Monialium cænobia exſtruxit, dotauit, ac Eccleſiam Cathedralem Auguſtanam reſtaurauit. Etſi porrò omni virtutum genere ornata, ab omnibus ſuſpiceretur; præcipuè tamen nomine liberalitatis ergà pauperes commendabatur. Cum quodam die pauperum ad eam confluentium multitudo, numerum nummorum quos ſecum habebat, longè excederet, miraculosè aucti illi ſunt in manu eius, vt ſingulis poſſet elargiri.

Obiit demum A C. M. die XVI. Dec. miraculis clara, claudi enim eius interceſſione ſoſpitatem impetrarunt: Cæco item cuidam, ad eius ſepulchrum dormienti apparens, viſum promiſit, ſi principi eius loci prędiceret grauem Dei vindictam in ſe ſuoſq; niſi bona Eccleſiaſtica cuidam monaſterio iniquè detenta, reſtitueret ſine morâ: quâ legatione perfunctus ille viſum recepit. Ad eius ſepulchrum ad inſaniam redacti, aliisq; grauiſſimis morbis correpti, & à dæmoniis obſeſſi, ipſius meritis ſanitati reſtituti ſunt ac liberati. *Ex vita & Prop. Auguſt.*

S. ADEL.



S. ADELHEIDIS IMPERATRIX VIDVA ORD. S. BENED.
Rodolphi Burgundi filia, Lotharij Italiæ, & Othonis M.
Germaniæ R^o. post Imp. coniunx, demum in Mon: Selsa obijt.
Ad cuius sepulchrum grauissimis correpti morbis sanati sunt.
Ob. XVI. Dec. anno D. millesimo.

S. Wvnibaldvs, natus e regiâ ſtirpe patre Richardo matre Vunnâ, decennis Monaſteriũ ingreſſus mirificè in virtutũ ſtadio profecit. Inde cum patre & fratre peregrinationem ſuſcipiens, Lucæ Italiæ vrbe, patrem amiſit. Inde cum fratre Willibaldo Romam digreſſus, ibidem ab eo Hieroſymam proficiſcente æger relictus eſt. Poſt ſeptennii tempus in patriam rediens, multos ad mundi contemptum & virtutis ſemitam traduxit, indeq; Romam reuiſens, à Gregorio III P.M. S. Bonifacio adiutor in Germanis rectâ fide imbuendis eſt adiunctus. A quo Presbyter ordinatus, & ſeptem eccleſiis in Thuringiâ eſt præfectus. Non parùm gratiâ valuit apud Vtilonem Boiorum Ducem, à quo latis poſſeſſionibus ditatus, aliisq; donis largiter eſt adiutus. Inde in Heidenheim duo Monaſteria conſtruxit, vnum, in quo ipſe cum diſcipulis monaſticam vitam ſequeretur; alterum in quo S. Walpurga ſoror cum ſacris Virginibus exerceretur. Tandem multis clarus virtutibus abiit in cælum XV. Kal. Ian. A. C. DCCLXXVI. *Ex vitâ prolixiori.*


S.WVNIBALDVS
ABBAS.
Similē illū fecit gloriæ sctorū

S. IOSCIO Roſeus ad S. Bertinum in vrbe Audomarenſi monachus, DEIPARÆ Virgini ſingulariter addictus. Eius rei fidem facit breue quidem, at pium, quotidianum, & myſticum erga Dominam & patronam modeſti clientis officium. Id fuit quinq; Pſalmorum lectio, eorum nempe quorum initiales litteræ MARIÆ nomen exprimunt: quos poſt matutinas preces, eius in honorem, ſingulis ſingulas Angelicas præmittens ſalutationes, omni die ſolitus eſt recitare. Ieroſolymitanorum tunc mos is erat Chriſtianorum, quem Theobaldo Cantuarienſi Epiſcopo, inde reuerſo, hic didicerat. Hanc IOSCIONIS pietatem in DEIPARAM, quid mirandum, eo vita functo, ſecutum eſt. Enimverò ex demortui capite, quinq; purpureæ, eæq; lectiſſimæ, roſæ mox proceſſerunt: in quarum prima MARIÆ nomen manifeſtè ac mirabiliter effictum apparuit. Vna ex ore, duæ ex oculis, totidem ex auribus prodibant. Septem dierum ſpatio inhumatum iacuit beati viri corpus, pio omnibus ſpectaculo, magna fidelium, rem ſupra naturæ ordinem admirantium, religione. Andreas Atrebatium Præſul, oculatus inter alios huius miraculi teſtis, beatum IOSCIONEM terræ mandauit. Iacet autem ſepultus in choro S. Bertini ſub arâ minore: iuxta quam, poſt chorum, candido ſculptus in lapide, dictis cum roſis viſitur. Multis poſt mortem ſignis claruit. Ob. XXX. Nou. A.C.MCLXIII. *Ex Faſtis Belg. Myræi.*

S. IO-



S.IOSCIO ROSEVS ORD. S.BEN.
Hic Deip. Virgini deuotus, quotidie V. Psalmos, quorũ initiales literæ nomẽ MARIA exprimũt, recitabat. Ex eius mortui capite quinque rosæ processerũt nomẽ MARIA continẽtes. Obijt XXX Nou. A. C. MCLXIII.

S. M. Avrelivs Cassiodorvs, nobilissimâ sui temporis familiâ ortus, vir eruditissimus, primùm Comitiuâ rerum priuatarum, inde sacrarum largitionum est insignitus: insuper Præfecturis Prouinciarum Siciliæ vtriusq;, Brutiorum, atq; Lucaniæ potitus, Patriciatus posteâ sublime suggestum conscendit, Palatinæ item quæsturæ munere functus, creuit in Magistrum officiorum, auctusq; etiam sublimitate Præfecturæ Prætorii, ac deniq; summi honoris verticem, A. C. DXIV. atgit Consulatum: Tandem verò seculo nuncium remisit, atq; monasterii captauit quietem: cùm iam degustans spiritalis vitæ dulcedinem, cratere potitus sapientiæ, hoc ore promebat, styloq; pingebat, quo erat plenus interius: nam in fine libri de Anima: *Tibi deniq; Domino*, inquit, *nobilius est seruire, quàm mundi regna capessere; quando ex seruis filij, ex impiis iusti, de captiuis reddimur absoluti*, &c.

Igitur se contulit in Monasterium à se constructum, *Viuariense*, siue *Castellense* dictum: quod ita instituit, vt nihil Deo seruientibus ex iis deesset, quæ Christiano philosophanti ad rerum diuinarum contemplationem conducerent. Sed quod omnibus præstat, egregiam ibidem Bibliothecam constituit, Græcis, Latinisq; libris tam profanorum, quam Ecclesiasticorum auctorum longè instructissimam, & scholam sacrarum litterarum. Omnia eius opera, & quo fermè ordine eius libri fuêre conscripti, accuratè Card Baronius collegit, & ex eo Antonius Posseuinus.

In suo monasterio tandem sancto fine quieuit, nonaginta quinq; annos natus, A. C. D.LXXV. teste Petro Opomero in Chronogr.

Ex Baron. & Posseu.

S. MAV-



S.MAGNVS AVRELIVS CASSIODORVS
ORDIN.S.BENED.

V.C. Senator per Antonomasiam dictus. Cum Exquæstor Sacrij Palatij, Magister Officiorum, atq; præfect⁹ fuisset prætorij, exstructo apud Rauennã Monrio Viuariense, ibi monachus & postmodum Abbas fuit fact⁹: tandem sanctitate clarus, atq; XCV. annos natus vita excessisse traditur. A C.DLXXV.

B. Amalarivs Fortvnatvs, primo tempore vſus eſt Præceptore Albino Flacco Alcuino Abbate Monaſterii S. Martini Turonenſis. Monaſticas verò diſciplinas didicit in Luxouienſi Burgundiæ Monaſterio. Cùm ergò in diuinis & humanis literis eruditiſſimus euaſiſſet, eum Leo III. Papa S.R.E. Cardinalem anniſque poſtmodùm quatuor exactis, Treuerenſium Sedi Archipræſulem, ac Galliæ Belgicæ Primatem donauit; A.C. DCCCIV. Nouem poſt annis à Carolo Magno Conſtantinopolim Legatus mittitur, ad pacem confirmandam. Librum verò ſuum de Officiis Eccleſiaſticis ſcripſit, & Ludouico Imp. obtulit anno DCCCXXVII. Poſt anno DCCCXXXI. ab eodem ad Gregorium IV. Legatus miſſus eſt, vt Antiphonarii ſcriberet ordinem. Hic etiam piiſſimus Pater *Mortuorum Officium* collegit, ordinauit, inſtituit. Tres inſuper Quadrageſimas obſeruabat, id eſt, ante Paſcha, circa feſtiuitatem S. Ioannis, & ante Natiuitatem Domini. Adhæc beatiſſimam Deiparam Virginem, alioſq; Regni cæleſtis ciues, vt ex ipſiuſmet ſcriptis apparet, potentiſſimo amoris affectu proſequebatur.

Adhuc mortali corpore circumdatus, mente ac ſpiritu ad cæleſtia anhelabat, Chriſto frui exoptabat, Sanctorum iungi cætibus appetebat, cæleſtis patriæ amore flagrabat: ad quam tandem peruenit, non longè à ſalutis anno DCCCXXXIII. *Ex ea quæ eſt per R. D. Conſtant. Caiet.*

B. AMA-



B.AMALERIVS FORTVNATVS S.R.E.CARD.
ARCHIEP. TREVER. ORD. S. BEN.
Defunctorum animas AMLARIVS. igne piandas.
Exsolui cupiens, uota precesqs dedit.

S. Ebba, Ethelfridi Northumbriæ Regis filia, Collinghanmensis cænobii abbatissa, metuens ne & ipsa, cui solicitudo regiminis & cura pastoralis commissa fuerat, cum sibi subiectis virginibus ludibrio traderetur paganorum, vt pudicitiam amitteret virginalem, conuocatis sororibus in capitulum vniuersis, in hanc vocem prorupit dicens: *Aduenerunt nuper* (inquit) *ad partes nostras pagani nequissimi, & totius humanitatis ignari, qui loca regionis huius singula perlustrantes, nec sexui muliebri nec paruulorum quidem parcentes ætati. Ecclesias & personas Ecclesiasticas destruunt, fæminas sanctimoniales prostituunt, & obuia sibi quæque conterendo consumunt. Itaq; si consiliis meis acquiescere decreueritis, spem certam de clementiâ diuinâ concipio, quod & barbarorum rabiem effugere valebimus, & perpetuæ virginitatis pudicitiam custodire.* Cunctis annuentibus, illa admirandæ animositatis abbatissa, arreptâ nouaculâ nasum proprium cum labro superiori ad dentes vsq; præcidens, horrendum de se spectaculum præbuit vniuersis. Quod factum memorabile cæteræ sunt secutæ. Manè igitur superuenientes tyranni ac conspicientes abbatissam & sorores tam enormiter mutilatas, & in suo sanguine, à plantâ pedis, vsq; ad verticē tabefactas, cū festinatione cedentes, præceperunt satellitibus suis, vt iniecto igne, monasterium cum ipsis sanctimonialibus concremarent. Sicq; S. Abbatissa, & omnes virgines sanctissimæ ad martyrij gloriam peruenerunt. *Ex V. Bed. hist. Angl. l. 4. c. 19. & Matth. VVestmon. ad an. 870.*



S. EBBA ABBATISSA ORD. S. BEN.
Hæc Angla et regij ſanguinis, ne in Danorum infidelium libidinem incurreret, naſum et ſuperius labrum ſibi præ=ſcidit, cuiq exemplum moniales ſequutæ, ſimul mon: inclyſæ igne ſunt abſumptæ, circa an. DCCCLXX.

B Berchtoldvs, primùm armarii & clauſtralis Prioris officio functus eſt in S. Blaſii Monaſterio, deinde itidem Prior Kotw*cenſis fuit, indeq; euocatus, primus Abbas Garſtenſis conſtitutus eſt Cænobii, nouiter fundati ab Otacharo Marchione Stirenſi, qui & ibidem mutato ſeculari habitu Monachus eſt effectus. Diſciplinæ regularis cuſtos ſtrictiſſimus exiſtens, ad exemplum magni illius Benedicti, labrum æneum plenum denariis, & XXX. panes, contra ſuum iuſſum pauperibus denegatos iuſſit in flumen Anaſum præcipitari Meritis ipſius & benedictione paucitas piſcium ſeu vini aliquãdo ita creuit, vt omnibus præter ſpem, ſufficeret. Aliàs etiam multis conuiuantibus piſces diuiſit, & tamen in nullo minui plenitudo viſa eſt. Torrentem *Garſten* alueum ſuum egreſſum, clauſtriq; officinas inundantem, oratione cohibuit. Aliquoties cùm piſces deeſſent, fiducia de Domino conceptâ miraculoſè acquiſiuit. In curandis energumenis mirâ virtute pollebat; charitatis viſceribus totus diffluebat; prophetiæ etiam dono præditus. Infirmatus aliquando, ſibi aquam deferri iuſſit, quam bibens, in vinum conuerſam reperit. Rurſum ergò pro aquâ mittens, iterum vinum eſſe ſenſit; vnde reſolutus in lachrymas: Quid, inquit, *Saluator agis? Nonne peccator ſum indignus, propter quem ſigna facias?* quod etiam alias non ſemel eueniſſe plurimi teſtati ſunt. Iam verò de hoc ſeculo migraturus conuocatis fratribus, ſic eſt eos allocutus: *Tempus*, inquit, *aduenit hinc tranſeundi, nec vltra differri valet diu exoptatum, vix exſpectatum. Sed ſcitote, quia vos nunquam deſeram, & huic loco fidelis in perpetuum, deuotusq; cooperator exiſtam. Corporali quidem diuiſione ſeparandi ſumus; ſed ſpiritu, ſemper vobiſcum ero. Dico tamen, quod poſt diſceſſum meum locus iſte minimè carebit aduerſis, & ſemet ipſo minor & inferior multum retroceſſiſſe videbitur; ſed tamen; per gratiam Dei, citò reſurget, & melioris ſtatus reſumet dignitatem.* Tandem migraturus Litanias ipſe incepit, & donec efflaret ſpiritum cum aliis decantauit. Eius funus cùm portaretur ad Eccleſiam, ſtupendo miraculo, feretrum virtute diuina ſubleuatum, nequaquam portitorum humeros tangebat.

Obiit beatus vir XXVII. Iulii A. C. MCXC. Regiminis XXX. poſt mortem innumeris clarus miraculis. *Ex vita typis impreſſa Ingolſtadii.*



B. BERTHOLDVS ABBAS ORD. S. BEN.
Primus Garstensis Monasterij in superiori Austria Abbas, omnigenis uirtutibus illustris, inter Litaniarum cantum XXVII. Julij A. C. MCXL. excessit e uita. Eius sacrum corpus Angelicis ad tumulum deportatum manibus inumeris claret miraculis.

AD PERILLVSTREM ET REVERENDISSIMVM DOMINVM D. CONSTANTINVM CAIETANVM S. D. N. A SAcris literarum monimentis, & Abbatem Præsidentem Collegii Gregoriani Domus S. BENEDICTI.

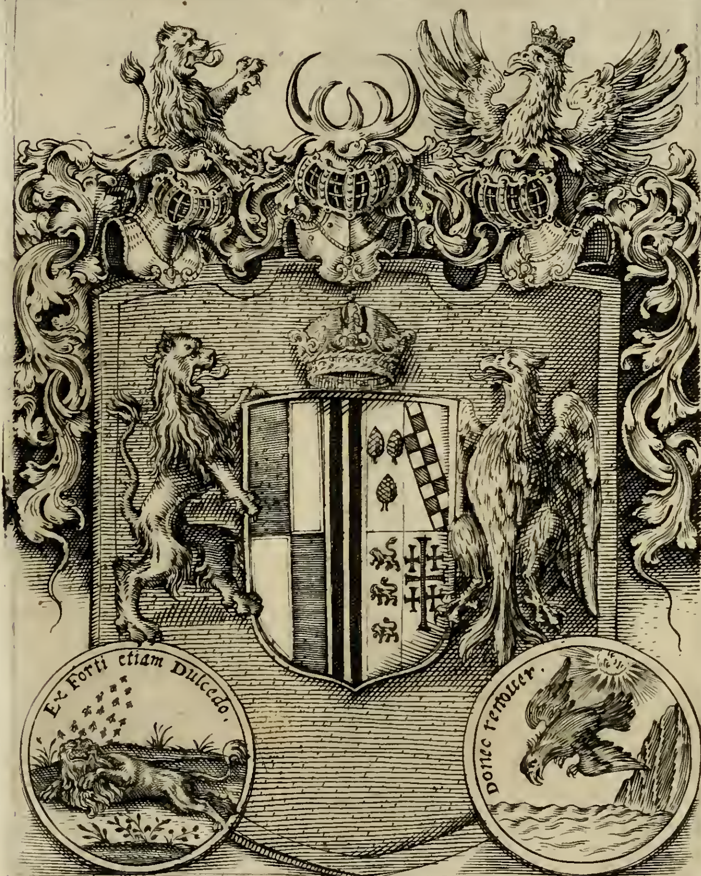
APOSTROPHE.



EN CONSTANTINE CAIETANE Sanctorum Ordinis nostri (qui non solùm antiquitate sed & Sanctorum numero, & dignitate cæteros antecellit) imagines æreis tabellis expressas, non omnium quidem (quis enim posset, etiamsi maximè vellet) sed magis celebrium, Tuo præcipuè hortatu & auctoritate prodeuntes, inter quos Nominis Tui rationem non habere, nefas putaui. Etsi enim è ferrugine splendorem petere; id est, ex pertenui hoc scriptionis genere, accessionem amplissimæ dignitati Tuæ fieri, haud posse mihi facilè persuadebam: quia tamen complurium SS. Vitæ Tuo studio illustratæ sunt, sic à Te vel postliminii iure vindicari, par est.

Quid ni enim Te inter Benedictina sidera connumerare decet, qui non solùm posthabitis illustrissimæ Familiæ Caietanæ natalibus, DEO sub S. BENEDICTI P. N. signis militare elegisti, sed vbi eruditionis nomine in ipsum Palatium Apostolicum vocatus, sub V. SS. PP. vltra viginti annos doctrinæ ac innocentiæ famâ, totque scriptis insignibus libris vniuersum Christianum orbem repleuisses, & magnum Ordini nostro nomen peperisses; his non contentus, reipsâ posteritatem etiam iuuare voluisti. Hinc Collegii Gregoriani Domus S. BENEDICTI fundationem meditari cæpisti, atque præter insignem Bibliothecam, omnem supellectilem, & alia quæ industriâ Tuâ acquirere potuisti, illuc transportare intendisti, peramplo cum basilicâ Monachis constituto domicilio, addito præstantium ingeniorum laude, & doctrinarum vsu florentissimo Gymnasio, rarissimis pietatis exemplis. Vnde, ni pudor mihi modum statueret, & religiosa Tua modestia, officij admoneret, ex Te ipso possim complura laudis argumenta contexere, & in latissimum inde campum prædica-

HÆC CAIETANÆ SVNT CLARA INSIGNIA GENTIS.



prædicationis virtutum Tuarum, excurrere. Sed ne nimium auribus Tuis dedisse videar, aliis hæc commemoranda relinquo, sapientum voce admonitus, *Virtuti laudes post funera rectius persolui, & ab exequiis maius venire nomen.* Illud quidem hac apostrophe efficere conatus sum, vt PERILLVSTRIS & REVERENDISSIME PATRONE, intelligeres, quæ singularia, & maxima in Monachos Ordinis nostri, & meipsum beneficia contulisti, eorum memoriam, non solius Italiæ, amplissimæ quantumuis prouinciæ, finibus concludi, sed omnium nostrum, quotquot S. BENEDICTO nomen dedimus, animo gratissimo recoli, & conseruari.

S. Placi-

S Wilibrordus Archiep 7 Nou-
S. Wolfgangus Episc 30 Octob
S Wunibaldus Abbas 18 Dec.

EMEN-

EMENDANDA.

pag.	versu.	
4	8	relinqueret.
Ibi	24	quoniam.
5	30	circumierunt.
18	7	lassatas.
26	24	gesserit.
30	3	loco.
ibid.	5	descenderat.
ibid.	13	insomnem.
40	10	panem.
44	20	virtutibus.
48	2	ex Monacho.
52	15	Designatus.
56	29	sanctæ.
64	14	capita.
76	12	offert.
ibid.	20	habitus.
78	22	ad.
84	4	nunc.
90	11	consummationem.
102	1	Hybernus.
114	16	incrementa
120	---	118.
121	---	119.
120	17	quæ.
122	2	secessisset.
124	10	eosdem.
126	27	morientis.
134	6	dignitatem.
136	9	regulâ cùm.
138	2	Archiepiscopatui.
Ibid.	13	afflictus.
148	21	interfecti.
170	7.	attigit.

FINIS.